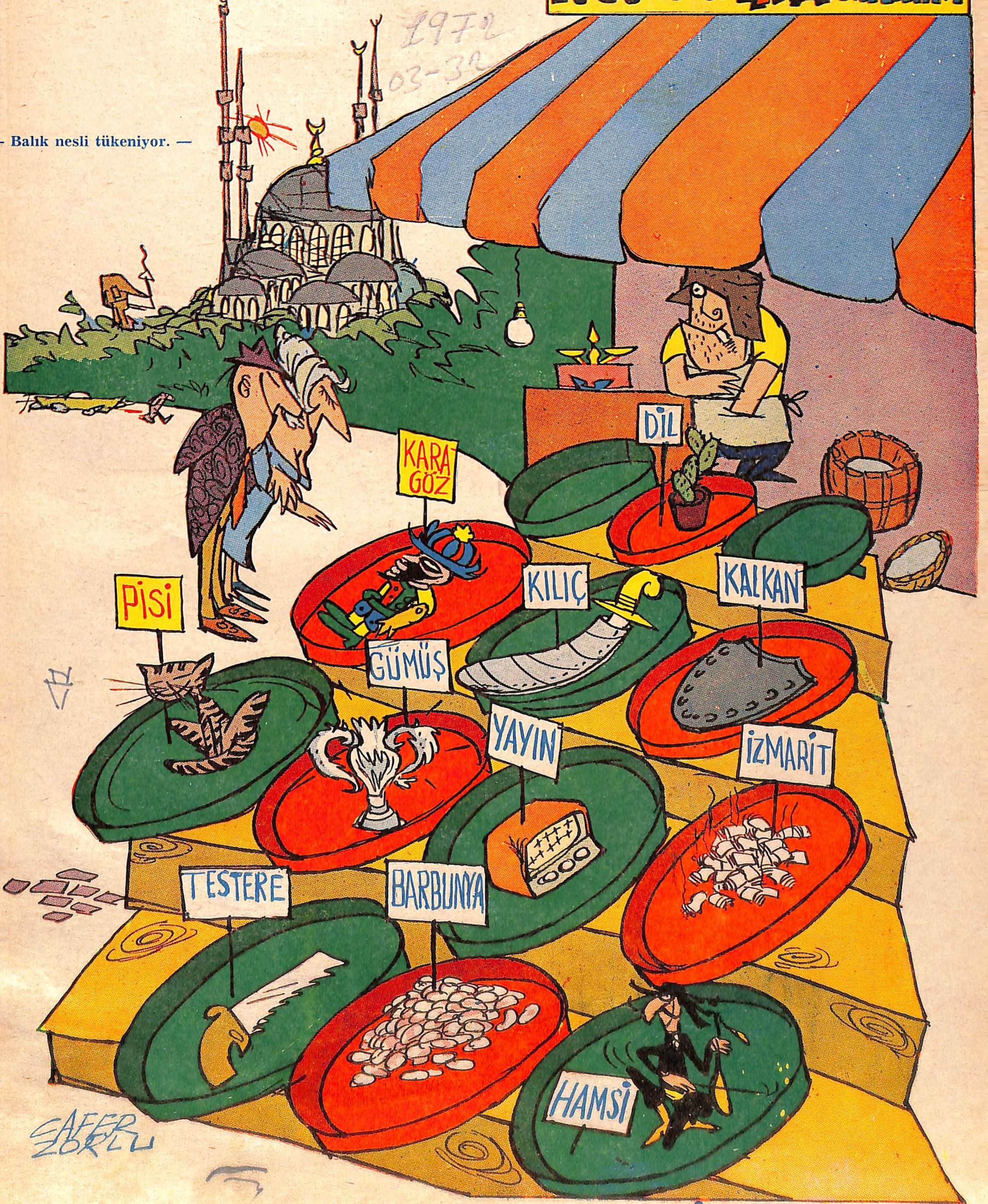
Akbaba

Yepyeni Yarışmamıza Katılın
1000 lerce LİRA kazanın

— Balık nesli tükeniyor. —

Terkibinde krem hassaları bulunan Puro kalite bakımından en üstün tuvalet sabunu ve çok müessir bir güzellik müstahzarıdır. Puro Güzellik Metodunu hemen deneyiniz.

Her sabah ve akşam bol PURO köpüğü ile cildinizi masaj yaparak sabunlayınız

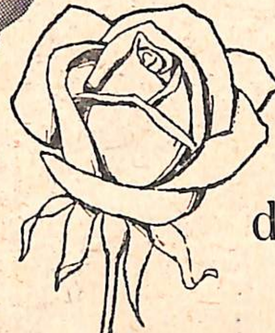

Hiç sabun izi kalmıyacak şekilde yüzünüzü bol su ile yıkayınız

Yumuşak bir havlu ile ve cildi tahriş etmeden yüzünüzün nemini alınız.

Kısa bir müddet içinde daha genç göründüğünüzü, daha cazip, daha güzel olduğunuzu bizzat farkedeceksiniz.

Gençlik

GÜZELLİK VE CAZİBENİZİ MUHAFAZA İÇİN KREMLİ PURO KULLANINIZ

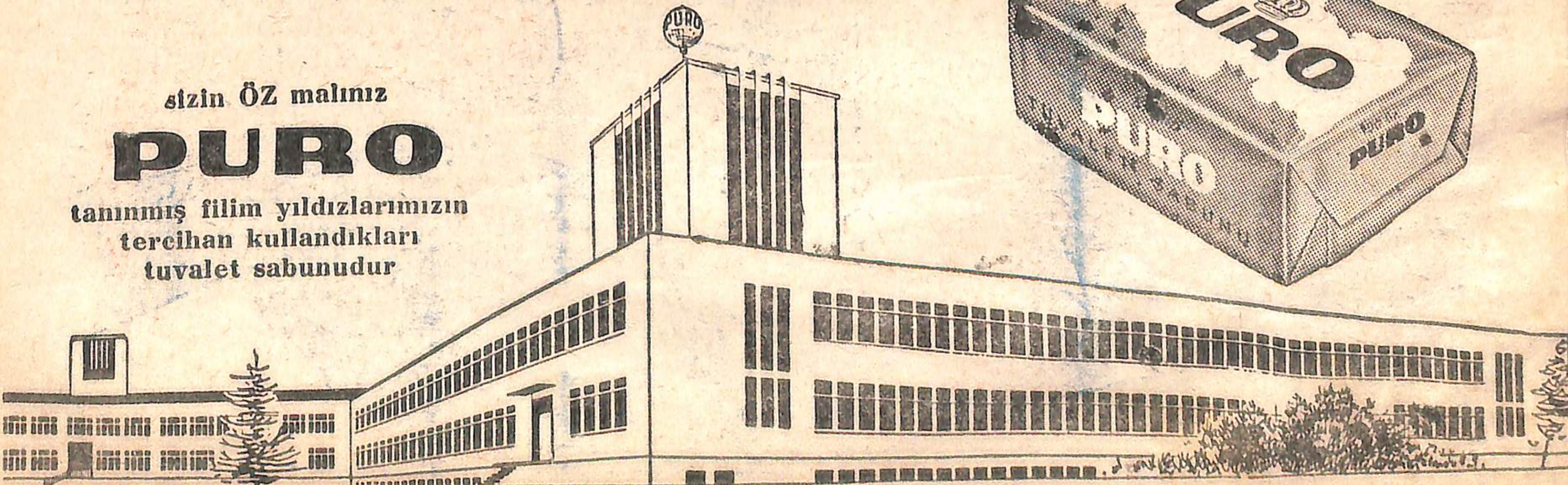
(Ak. — 1)

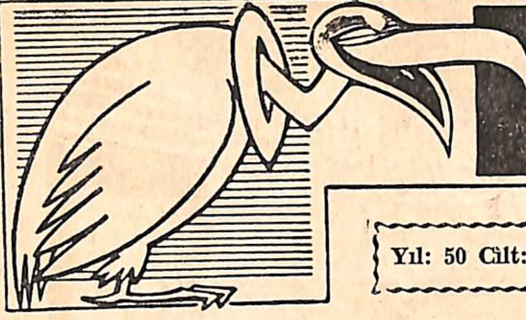

sizin ÖZ malınız

PURO

tanınmış filim yıldızlarımızın tercihan kullandıkları tuvalet sabunudur

Akbaba

Yıl: 50 Cilt: 22 Sayı: 3 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 5 Ocak 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

Sosyete Uyuzu

İSTANBUL Üniversitesi Tıp Fakültesine bağlı Cilt Hastalıkları Kliniğinin hekimleri geçen hafta basın aracılığıyla yurtdaşlarımıza düşündürücü —ve kaşındırıcı— bir haber duyurdular:

Bugüne kadar toplumun alt katlarına özgü bir illet sayılan uyuz artık varlıklı kimselerde de görülmeye başlamış. Özellikle «gece hayatı olan» en üst tabakadaki ailelerin üyelerinde de karşılaşıldığı için şimdi bu hastalığa «sosyete uyuzu» deniliyormuş!

Kırk yıllık uyuzun yukarıya doğru sınıf değiştirmesinin hangi nedene bağlanabileceği pek belli değil.

Bazı uzmanlar Yugoslav göçmenler ile hippilerde de bol uyuz görülmesinin bu durumla bir ilişiği olabileceğini düşünüyorlarmış.

İyi ama, ne yoldan? Sosyete denilen çevrelerimiz insanlarının Yugoslavya ile tek ilişiği —Avrupa'ya giderken karayoluna tenezzül ettikleri nâdir durumlarda— o ülkeden geçmek zorunda kalmalarıdır. Uyuzun benzin deposu kanalıyla bulaştığı ise görülmemiştir.

Hippilere gelince, bunlar genellikle bizimkinden çok daha zengin olan kendi ülkelerinin üst kademelerindeki hayatın boşluğundan tiksindikleri için berduşluğu seçmiş kişilerdir. Bizim sosyete kendileriyle uyuz geçirecek derecede haşır neşir olmayı istese bile, o boş hayatın silik bir kopyesine özenen insanlara hippilerin o kadar yüz vermesi beklenemez.

Öyleyse? Nereden kapıyor sosyetemiz uyuzu?

Akla gelen bir başka ihtimal, yıllardan beri Türk aydınlarının «Sosyal adalet! Sosyal adalet!» diye yakarışlarına kulak veren ve her güvendikleri dağa kar yağdıktan sonra şimdi Erim kabinelerinden de umut kestiklerini gören ulu Tanrının merhamete gelerek hiç değilse bu konuda «ilâhî adalet» göstermek istemiş olmasıdır.

Eğer gerçek buysa, Bektaşivâri bir lâhavle çekerek ellerimizi göğe kaldırıp seslenmekten başka çaremiz yoktur:

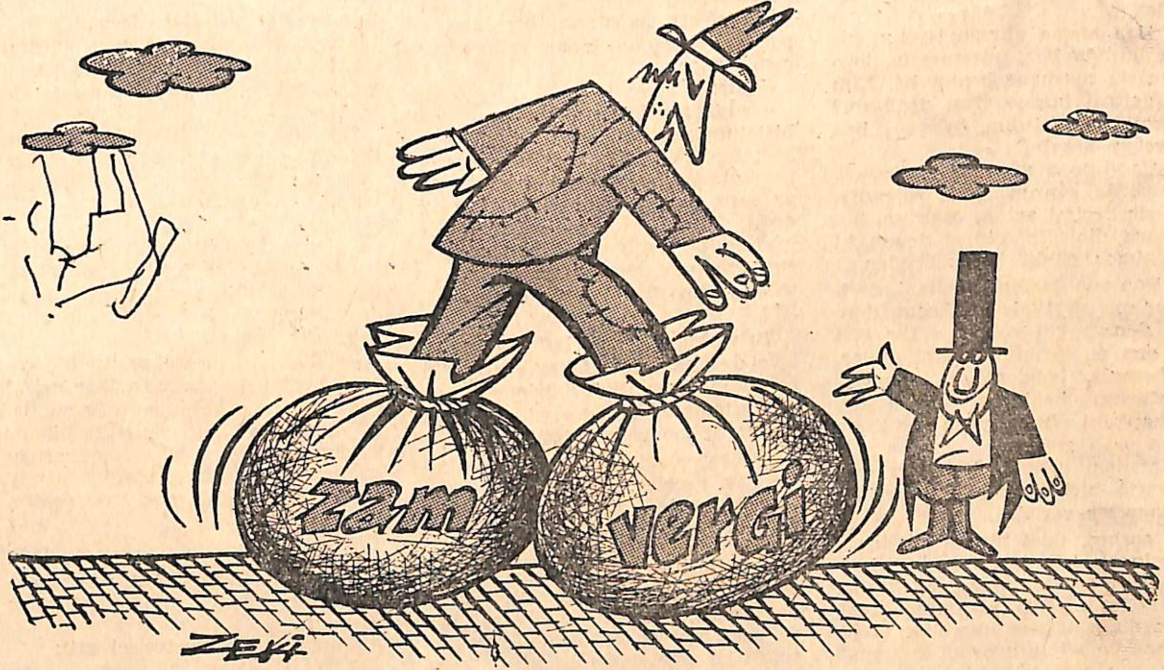
— Yârabbi, duamız yanlış anlaşıldı! Biz üst kata uyuz istemedik; alt kata suyla sabun istedik!

Kaynağı ne olursa olsun, sosyetedeki uyuz salgınına yurtdaşlarımız değişik tepkiler göstereceklerdir.

«Sosyete mensubu» sayılmayı ülkü edinmiş kişilerin ne yapıp yapıp uyuz kapmaya çalışmaları, bunu başaramasalar bile yalancıktan kaşınmaya ve oralarını buralarını sarmaya başlamaları beklenir. Yakında uyuz kedi besleme modası çıkar, defilelerde elbiselere «Kaşın Kaşın» gibi adlar takıldığı görülürse şaşmamak gerekir.

Başka vatandaşlarımız da bunun tam tersi tepkiyi göstererek omuz silkeceklerdir:

— Politikacılara göre 1972, vatandaşa iyi günler vadediyor. —

— İyi yolculuklar!..

— Sosyetede uyuz varsa bana ne? Ben de sosyetik değilim ya!

Kimseyi telâşlandırmak istemeyiz ama, bu aşırı derecede iyimser bir görüş olabilir. Neden derseniz, bir karşı soru soralım:

— Sosyete nedir?

Azıcık dikkatle bakılınca görülür ki sosyete adı verilen çevre, özellikle Türkiye'de sınırları, üyelik şartları, giriş çıkış kapıları belirsiz bir özenti güruhudur.

Memleketimizde aristokrasi hiçbir zaman olmadığı için bugün kalıntısı bile yoktur. Kökü yüz yıl öncesine dayanan bir tek büyük iş serveti yoktur. Parayla da cilâlanmış güçlü sanat gruplaşmaları yoktur.

Üç beş kuruş para kazanan —yahut kredi vuran— her hevesli güzelce bir ev döşeyip iki hızlı parti verir, hele usulünü bilip adımı da basında bir kaç kere geçirirse, «sosyetik» oluverdi demektir!

Kısacası, büyük çoğunluğu sonradan görme cafcaf meraklıları olan bu zümre yurdumuzun talan erbabı paralelindedir. Ve nasıl «Türkiye'de otuziki milyon özel teşebbüs sahibi vardır» formülüyle bir zamanlar hepimiz iş adamı rütbesine terfi ettirildiysek, tariflerin azıcık zorlanmasıyla hemen bütün vatandaşlarımızın sosyete üyesi sayılıvermeleri de mümkündür.

İşte o zaman yurt çapında bir kaşıntının patlak vermesi işten bile değildir.

Çünkü aslına bakarsanız bizim talan erbabımızın uyuzu nereden kapmış olabileceklerini düşünmek de gerekmez: Oldum olası uyuzdur onlar.

Başka diyarlardaki meslekdaşları gibi ne dünyayı soymaya kalkabilirler, ne de kendi ülkelerinde imkânları zorlayarak ve ara sıra yaratıcılık örnekleri vererek kâr alanları açabilirler. Bütün marifetleri bir yandan devleti kötülerken bir yandan da ona yanaşmak, devlet mekanizmasını çeşitli yollardan amaçlarına âlet ederek az çok dünyalık doğrultmaya bakmaktır.

Miskin miskin...

Asalak asalak...

Uyuz uyuz...

Cilt Hastalıkları Kliniği hekimleri, içinde uyuz görülen ailenin bütünüyle «toplumsal tedaviye tâbi tutulması gerektiğini» söylüyorlarmış.

Yâni yalnız bir hastanın bir yerine merhem sürmekle falan kökü kazınmamış bu illetin. Çevresindeki herkesin de korunmasını sağlayacak geniş tedbirler almak gerekliymiş.

Çok yerinde bir görüş. Toplumsal tedavinin vakti geldi de geçti bile.

Hemen hastalara âcil şifalar. Çevreye de bol dezenfektan!

AKBABA

— Eskiden fakirlerde rastlanan uyuza, şimdi zenginlerde rastlanıyor. —

— Ne o lan, hazine mi buldun?!.

İKİ SARHOŞ

MUZAFFER İZGÜ

MEYHANEDE iyice kafaları çektiler. Özlemlerin cızırtılardan döküldüğü eski plâklar, soğan kokusuyla karışık lokmalık köfteler, bol sirkeli piyaz ve kırmızı şarap... Sonrası, hesabı ödemek için girişilen yarış...

— Yooo yooo, vallahi olmaz, benden arkadaş benden...

— Hiç olur mu arkadaaaş, yooo garson yooo, sakın ondan alma haa, benden...

— Bak ondan alırsan hesabı, bir daha burada beni göremezsin, kardeşim bu meyhane benim be. Kim seni getirdi buraya, ben değil mi? Madem ben getirdim, öyleyse ben vereceğim hesabıı...

— Yooo yooo dünyada olmaz, canım şurda oturup içtik, eğlendik, sana dertlerimi açtım, oturdun, kuzu kuzu dinledin, olmaz dedim bi kere olmaz, çünkü hesap benden...

— Yoo yoo darılırım vallahi, dertse hepimiz dertliyiz kardeşim, dünyada dertsiz kul yok ki... Bir gün olur sen de benim derdimi dinlersin, hesaplar benden...

Başlarında bekleyen, önlüğü kirden kapkara olmuş, yüzü bir karış sakallı yaşlı garson:

— Madem öyle, dedi, ikiniz birden verin. biri bizim olur, birini de meyhaneciye veririz...

İki sarhoş. ikisi birden sırıttılar, ellerinin tersiyle ağızlarını sildiler.. İkisi de birer bütün ellişer liralık çıkarmışlardı. Biri uzatınca, öteki tutuyordu yaşlı garsonun elini, öteki uzatınca beriki tutuyordu garsonun elini... Sonunda baktı garson, saatlerce bu sarhoşların başında dikilecek:

— Âbiler, dedi, bir teklifim var!...

Cebinden bir yirmibeşlik çıkardı:

— Yazı gelirse sen ver, tura gelirse sen ver!...

İkisi birden:

— Oluuur mu yaa yahu, olur mu? dediler. Ya arkadaşıma çıkarsa!...

— Siz söyleyin bakalım, yazı mı, tura mı?

İkisi de gönülsüz gönülsüz yazı tura, dediler. Yaşlı garson, yirmibeşliği havaya attı. Beyaz yirmibeşlik, önce masanın üzerine, oradan yere yuvarlandı. Garson, eğilip yerden aldı parayı:

— Bakın bakın! diyerek getirdi yanlarına. Bakın yazı!...

Yazı isteyen:

— Tamaaaam, dedi.

Tura isteyen:

— Yooo yooo olmaz, para yere yuvarlandı, dedi.

Ama bu arada ayakta durmakta olan canından bezmiş yaşlı garson, yazı gelenin elli lirasını aldı gitti. Öteki, boyuna pelteklenmiş diliyle:

— Olmadı yahu, olmadı, hiç olur mu yahu? diyordu...

Garson, iki ikibuçukluk geriye getirdi, yazı gelen, bir ikibuçukluğu aldı, diğer ikibuçuk lirayı yaşlı garsona uzattı. Yaşlı garson, sanki o ikibuçuk lira da kendisinin öz be öz hakkıymış gibi, bir teşekkür bile etmeden çekti gitti... İki sarhoş dışarıya çıkmışlardı:

— Yaaa arkadaş, dedi adı Selim olan, hani bu içkiyi de icadetmeseydi insanlar, o zaman nasıl efkâr dağıtırdık bilmiyorum ki?... Bak şimdi, sanki uçuyorum ha...

Adı, Şakir olan:

— Uçmasına uçar amma insan, kuş gibi uçamaz, dedi.

— Heye, dedi Selim... İnsanın bir kanadı olmalı, yoo yoo tüm insanların olmalı... Hani biliyor musun, o zaman hiç mi hiç trafik derdi kalmaz. O zaman kim binecek otobüse, bilmem trene... Uça uça herkes evine... Sonra çocuklar, yaaaa... (Güldü kesik kesik) Biliyor musun, gözümün önüne getiriyorum da, hani kanatlarımız var ve çocuklar evde bizi bekliyorlar, boyuna gözleri havada. Sonra biz uça uça, çocuklar bağırıyorlar, babam geliyor babam geliyor, diye... Şöyle bir dönüş yapıyoruz evin önünde kartallar gibi, sonra hooop pencereden içeriye. Şayet pencere kapalıysa, bir kızıyorsun ki pencerenin önüne gelip kanat çırpa çırpa...

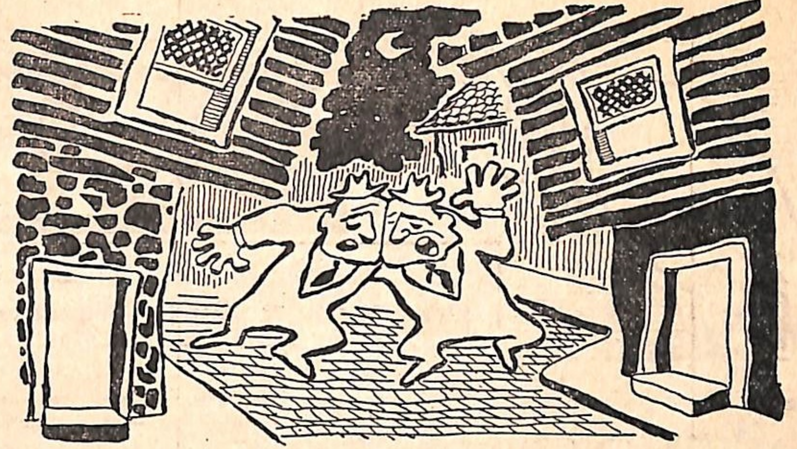
Şakir:

— İyi amma arkadaş, onun da birtakım dertleri olur, dedi... Kalb hastalığı hani kalb hastalığı, insana bir kriz gelince, havadan paaat diye yere, ossaat öldü belle... Uçmak değil de, insanın şeyi olmalı, her insanın bir arabası... Hani insanların hepsi çok para kazanmalı, yollar geniş, her evin önünde park yeri, işte o zaman iyi olur...

Bu ve buna benzer lâflarla mahalleye dek geldiler. Selim'le Şakir'in evlerinin arası şöyle böyle yine yarım kilometre kadar vardı. Selim'in kapısı önüne gelince, Şakir:

— Eee arkadaşım, haydi bakalım sana iyi geceler, dedi...

— Yoo, dedi Selim, yoo vallahi de olmaz, billâhi de olmaz... Hiç olur mu kardeşim yahu, sen beni kapıma kadar getir, iyi geceler de, ben sana diyemiyeyim. Olmaaaz, dünyada olmaz... Haydi yürü yürü, ben de seni kapına kadar götüreceğim, orada iyi geceler diyeceğim... Canım biz kardeşiz bee, kardeş... Şu lâfa bak, şu lâfa, kaaaar deeeeş... Hiçbir şeye benzemez kardeşim kardeşlik, hiçbir şeye. Ne karıya, ne anaya, ne babaya, kardeş dedin mi, dur bi kere...

İki sarhoş biribirlerinin boynuna dolanıp, yanaklarından şapur şupur öptükten sonra, yürümeye başladılar.

Şakir:

— İnsanlar zaten niye yaşarlar, kardeşlik için, dedi... Kardeşlik başkadır kardeşim, şimdi temsil misal sen benim kardeşimsin, hiç elim kalkar mı sana?

— Yooo, yooo, kalkar mı hiç canım, benim de kalkmaz. Deseler, al sana onbin, çek bi yumruk şu Şakir'in suratına, ne yaparım biliyor musun, ha, ne yaparım, yumruğu kaldırır, bunu diyen adamın suratına yapıştırırım. Al ulan sana derim,

Öteki:

— Ben yüzbine de vurmam, dedi.

— Ya ben, dedi Selim... Sen bakma onbin dedim, milyon verseler vurmam.

Arkadaşının çenesine el attı:

— Ulan be, ulan be, insan hiç kıyar da bu çeneye yumruk atar mı be? dedi. Söyle Allahaşkına atar mı?

Oracıkta, sokağın cılız ışığının altında tekrar sarıldılar. Biribirlerinin çenelerini okşadılar.

— Namussuzum, dedi Şakir, canını ver desinler şu çeneye veririm... Ulan insanın çenesi be, insanın da değil, arkadaşının çenesi, insan arkadaşının çenesine nasıl vurur yumruğu? Hani vurmak için önceden bir şeye kızmış olmak gerek. Söyle Allahaşkına sen benim bir şeyime kızdın mı, hani şunca yıllık arkadaşız, söyle seni hiç kızdıracak bir şey yaptım mı?

— Ya ben? dedi öteki... Ben yaptım mı? İnsanın arkadaşını kızdırması için arada arkadaşlık denen bir şeyin olmaması gerek değil mi ya kardeşim?...

Dura yürüye, sarıla öpüşe, Şakir'in evinin önüne gelmişlerdi... Selim:

— Eee hadi bakalım, sana iyi geceler kardeşim, dedi...

Tekrar sarıldılar. Şakir birden:

— İyi amma kardeşim, olmaz ki, dedi... Biz ikimiz kardeşiz, şimdi seni böyle bu kapıda yalnız başına bırakmak olmaz ki. Sığmaz namussuzum kardeşliğe, sen nasıl beni buraya kadar getirdin, ben de seni kapının önüne kadar götüreceğim...

— Yoo yooo, dedi öteki, ben giderim...

— Olmaaaz vallahi olmaz, billâhi olmaz... Kardeşlik be kardeşlik, insan insanla kardeş olunca, haydi yürü yürü... Ben zaten içeriye girsem bile yatamam ki, bileceğim ki kardeşim girdi evine, rahat rahat soyundu giyindi yattı, ondan sonra benim içim rahat etsin... Şimdi temsil misal ben seni burada bıraktım, girdim içeriye pijamalarımı giydim, vurdum kafayı yattım... Sen de şuradan gittin, tam köşeyi döndün, iki tane ipsiz çıktılar önüne, oluyor kardeşim oluyor, dünyada neler oluyor, yoo yoo hadi, ben de seni kapının önüne bırakayım, ondan sonra...

Tekrar sarıldılar... İkisinin de gözleri yaşarmıştı:

— Lan be, lan be, dedi Selim, kardeşlik diye işte ben buna derim be... Yok vallahi, demin milyon dedim ya, milyar da verseler vurmam ben bu çeneye... Bunu yapabilecek insanın mutlaka sütü bozuktur...

— Yaaa değil mi yaa, dedi Şakir... Amma biliyor musun kardeşim, dünyada böyle insanlar tonlaa haa... Hattâ hattâ arkadaşının karısına kızına yan gözle bakan insan da tonla. Böylelerini asmalı namussuzum...

— Asmalı mı, derisini yüzeceksin derisini. Yüzeceksin ki derisini arkadaşlık neymiş anlasın... Yak bakalım bi sigara...

— Yoo yoo benden...

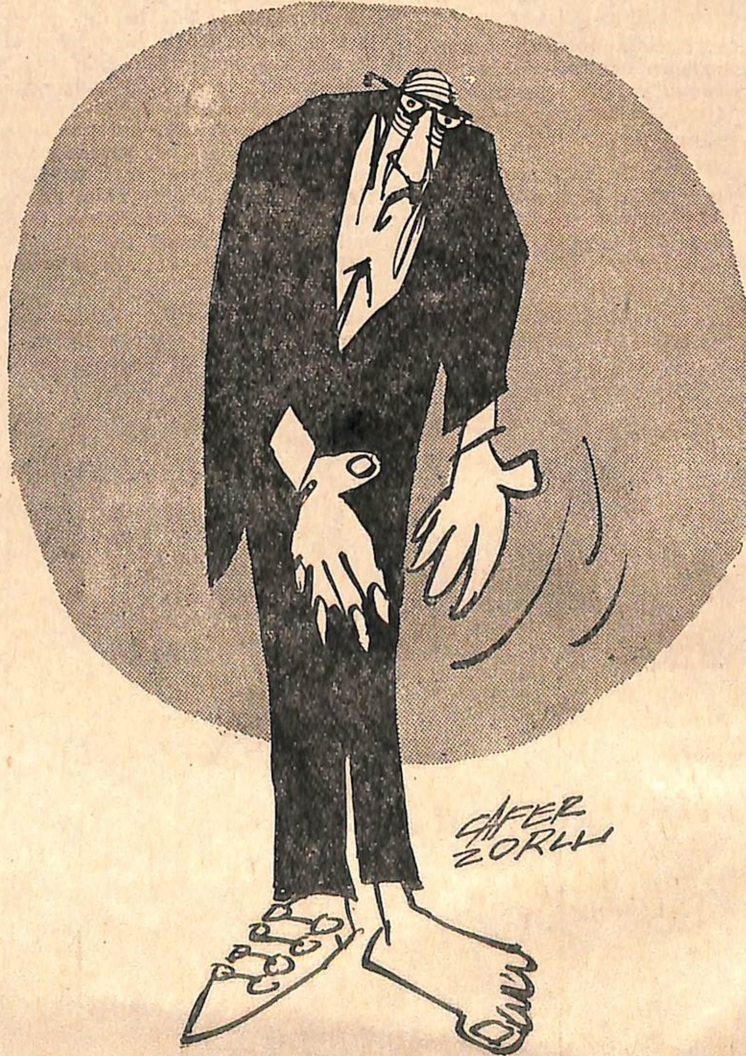
— Benden benden...

Sigaralarını yaktılar, elektrik direğine dayanıp, tekrar biribirlerinin çenelerini okşadılar...

— Lan be, lan şu çeneye yumruk sallayabilmek için insanın kansız olması gerek, dediler... Sonra tekrar yürüdüler ve Selim'in kapısının önüne geldiler.

Şakir:

Asma Köprünün bir ayağı tamamlandı. — Gazeteler —

— Bizim ayağımız ne zaman tamamlanacak?..

— Eee arkadaşım bakalım, haydi sana iyi geceler, dedi.

Şakir, iki adım uzaklaşmıştı ki, Selim bağırdı ardından:

— Dur kardeşim dur, olmaz, vallahi dünyada olmaz, arkadaşlık öldü mü be, lan biz neyiz arkadaşız be, olmaz olmaz, ben de seni kapının önüne kadar götüreceğim... Hiç olur mu arkadaşım, şimdi sen gidip belki rahat rahat uyursun amma, ben uyuyamam ki, ya Şakir kardeşimin başına birşey geldiyse, değil mi ya?...

Sarıldılar yine biribirlerine. İlk kez ağlıyorlardı akşamdan beri... Bu kutsal arkadaşlık en sonunda ağlatmıştı onları. Tekrar kolkola girdiler, geldikleri yolu arşınlamaya başladılar... Elektrik direğinin yanına varınca, tekrar biribirlerinin çenelerine el attılar:

— Ulan şu çene şu çene, be, dedi Selim, yok arkadaş milyar değil ya, Türkiye'yi verseler, namussuzum yine şöyle bir yumruk sallayamam...

— Ya ben, dedi Şakir, Türkiye ne ki, Amerika'yı verseler yine boş. Yarın farzet temsil misal karın öldü, sonra ardından çocukların öldü, şimdi kaldın yapayalnız ortada, sana kim bakacak, seni kim teselli edecek, arkadaş... Öyleyse arkadaşım, karı da boş, çocuklar da boş, bu dünyada yalnız arkadaşlık vardır, ben onu bunu bilmem, yalnız arkadaşlık... Düşün, düşün bi kere...

— Ne zammı istiyorsun yahu?.. Hükûmet her gün yapıyor ya!..

Ağlamağa başlamıştı yine Şakir:

— Düşün arkadaş, karın öldü, çocukların öldü, geriye ne kaldı, ha söyle ne kaldı, bir tek Selim kaldı bir tek Selim kaldı...

Sarıldılar yine... İkisi de ağlıyorlardı. Biri:

— Bir tek Selim kaldı, diyordu öteki:

— Bir tek Şakir kaldı, diyordu.

Şakir, gözlünün yaşını ceketinin koluyla sildikten sonra, cebinden sigara paketini çıkardı:

— Yak bakalım bir sigara, dedi.

Selim onun elini tuttu:

— Yooo, dedi, yoo olmaz, benden yakacağız.

Şakir:

— Dünyada olmaz, kardeşlik kardeşliktir, demin senden yaktık, şimdi benden.

— Yoo yooo, seni beni yok, biz ikimiz kardeşiz, benden yakacağız...

— Yoo benden, benden yakacağız...

— Vallahi içmem, benden yakacağız...

— Olmaaaz, bak benden diyorum, benden yakacağız...

Şakir, tekrar Selim'in çenesini okşadı:

— Şu çene be, şu çene, dedi. İnsan kıyar mı hiç bu çeneye, yak hele yak...

— Yoo, dinime Allahıma yakmam, benden yakacağız...

— Bak Selim, yâni bu var ya, bu senin yaptığın, canciğer kardeşinin sigarasına tenezzül etmemektir, anladın mı, yâni ayıptır hani...

— Pekiyi seninki, seninki de aynı şey değil mi, yak hele yak, burdan yak.

— Olmaz, sen burdan yakacaksın!

— Bak sana yak diyorum, sonra karışmam...

İki paket uzatılmıştı ortaya, ikisi de inat ediyorlardı diğer pakete el uzatmamak için. Sonra bir ara ışıkta tekrar çenelerini gördüler, çenelerine el attılar... Selim:

— Ulan Amerika da nesi, dünyayı da verseler bir yumruk sallayamam be şu çeneye, dedi...

Şakir:

— Dünya mı? diye konuştu, ne dünyası be, kâinatı verseler, yine yumruk sallayamam ben arkadaşımın çenesine, yak hele yak şu sigaradan...

— Yoo yooo, sen önce yak buradan.

— Yooo, ben yaktım oradan, şimdi sıra sende...

— Olmaz, dünyada kabul etmem, sen buradan yakacaksın...

Şakir, ters bir el hareketiyle Selim'in paketini ittiriverdi, paket, ıslak kaldırımın kenarına düştü... Selim paketi almak için eğildiğinde, Şakir, onu ensesinden tutarak, sert bir sesle:

— Yak ulan işte! dedi.

Diklendi Selim:

— Yakmazsam n'olacakmış, hı? dedi.

— Zorla yaktırırım ben sana...

Hemen paketten çıkardığı bir sigarayı arkadaşının ağzına tepmeye başladı, bu arada Selim yere yuvarlanmış, sigarayı püskürmeye çalışıyordu. Şakir, sigarayı sokamadı arkadaşının ağzına. Bu arada Selim yerden paketini almış, tekrar dikilmişti Şakir'in önüne:

— Yak yak burdan yak!...

— Ulan sen burdan yak!...

— Bak ulan deme, karışmam haa, şurda arkadaşız...

Yumruklar aynı anda indi çenelere... Kıyasıya vurmaya başladılar biribirlerine... İkisinin de çeneleri iyice patladıktan sonra yetişti geldi bekçi...

Muzaffer İZGÜ

Demirel, «Reformlar derhal Meclise getirilmelidir» dedi. — Gazeteler —

— Meclise kadar yolun var!..

Aziz Nesin'den Taşlama

BELEŞ

Sen yükünü tutmak için,
Hazır lüpü yutmak için,
Doldur küpü yatmak için!..
Şu gerçeği öğren keleş:
Nerde beleş, orda yerleş!

El yüz temiz âr ü namus,
Açma sakın ağzını, sus!
Geçim derdi olmaz kâbus,
Alçaklarla sen de birleş,
Nerde beleş, orda yerleş!

Bırak soyan halkı soysun,
Kâr üstüne kârlar koysun.
İstiyorsan karnın doysun,
Hep dübara, gelsin düşeş,
Nerde beleş, orda yerleş!

Öyle olmaz behey şaşkın,
Afur tafur pozlar takın!
İşe yarar sanma sakın,
Ne arkadaş, ne de bir eş,
Nerde beleş, orda yerleş!

Ne çok çalış, ne bık usan,
Dünyaya bir gelir insan...
Aklın var da istiyorsan,
Her zarın da gelsin düşeş,
Nerde beleş, orda yerleş!

Hizmet ettin hangi akla?
Ne hukukla, ne de hakla,
Gördün olmaz çalışmakla!
Kafana koy şunu gebeş:
Nerde beleş, orda yerleş!..

* * *

MİNNETSİZ

Ne gireriz kitaba,
Ne geliriz hesaba;
Kendin yap sünnetini,
Girmek için sevaba!
Kes de kendi etini,
Minnet etme kasaba!

Sezdirme niyetini,
Ödersin diyetini!
Sat pantol, ceketini,
Kendin yap sünnetini!
Kes de kendi etini,
Minnet etme kasaba!

Katık et de zeytini,
Bozma muhabbetini.
Seç dostun yiğitini,
Bırak sokak itini!
Kes de kendi etini,
Minnet etme kasaba!

Aziz NESİN

YELPAZE

REFİK ERDURAN

HAPŞUUU!

LATİNCE adı Liliaceae olan garip bir bitki ailesi vardır. Türkçe bilimsel adını bilmiyorum ama kafadan atarak Zambakgiller olduğunu tahmin edebilirim.

Zambak da bu ailedendir, soğan da.

Bir zambağın kokusunu düşünün, bir de soğanın! Başlangıcı aynı noktada olan iki organizmanın gelişmelerindeki ufacık bir sapma sonunda bu kadar farklı kokulara ulaşmalarına şaşmaz mısınız?

Ailenin en acayip üyesi ise lâledir. Üstü çiçek, kökü soğan olan bu bitkinin hiç kokusu yoktur.

Toprak üstündeki bölümü birçok uzmanlar tarafından dünyanın en güzel çiçeği sayılan lâlenin vatanı bizim bölgelerdir. Bugün Avrupa'daki yetiştirici ülkelere her yıl döviz servetleri sağlayan bu çiçek Holânda'ya Onaltıncı Yüzyılda İstanbul'dan gönderilmiştir.

Sonra? Her alanda olduğu gibi bu işte de yaya kalmamız yüzünden zamanla yardımın yönü tersine dönmüş, Holânda'dan İstanbul'a lâle yollanmaya başlamıştır.

Evet, lâle acayiptir, o terse dönüş de acayiptir, ama lâle, lâle oldu olalı başına gelmiş acayipliklerin en acayibini şu haberde okuyabilirsiniz:

«Holânda'dan İstanbul Belediyesine hediye olarak gönderilen 60 bin lâle ve 10 bin sümbül soğanı, formaliteler yüzünden Haydarpaşa gümrüğünden iki aydan beri çıkarılamamış, çürümeye terkedilmiştir. İlgililer istenen bütün evrakın verildiğini, fakat formalitelerin uzaması yüzünden lâle soğanlarını teslim alamadıklarını bildirmektedirler.»

İyi mi?

Dört yüzyıl önce buradan yollanmış bir bitkinin geliştirilip yardım diye geri gönderilmesinin ayıbı bize yetmiyor. Bu yardımın sınır kapılarımızdan girmesini de kendi elimizle engelliyor, formalite dediğimiz kâğıt mızmızlıkları yüzünden elâlemin armağanını depolarda çürütüyor, kokusuz lâlenin bile kokusunu çıkarıyoruz!

Yalnız bitki alanında mı oluyor bu rezalet?

Nerdeee!

Demokrasi namındaki anka kuşunun çeyrek yüzyıldan beri yurdumuzda ortalığa yaydığı kokulara bakın.

Halk egemenliği demektir demokrasi. Tek biçimi yoktur. Farklı toplumlar kendi içlerindeki çoğunluk çıkar ve eğilimine uygun yönetimi farklı biçimlerde gerçekleştirebilirler.

Geçenlerde bir dostum söylüyordu: Voltaire bir eserinde, danışarak yönetme usulünün yararlarını çağının kralcılarına anlatabilmek için eski Türklerde «kurultay» diye bir tartışma kurulu bulunduğunu yazıyor, tâ Onsekizinci Yüzyılda bunu kurtdaşlarına örnek gösteriyormuş.

Sonra ne oldu?

Biz Yirminci Yüzyılın orta yerinde demokrasi denilen tılsımın yararlarını birdenbire keşfediverdiğimizi sandık. Bu amacın kendi toplumumuzun bünyesine ve o günkü şartlarına en uygun tarzda nasıl gerçekleştirilebileceğini hiç düşünmeden bir Batı modelini paldır küldür ithal etmeye karar verdik.

(Kanunlarımızdan birçoğu da hazır elbise alırcasına öyle getirtilmişti zaten Avrupa'dan.)

Yabancı diyarların biçimsel demokrasi yönetimini yurdumuza ithal kararını verdik ama, bunu uygulamak kolay olmadı. Hâlâ da olmuyor.

Toplumun kapılarına uymayan bu mal yarı içeride, yarı dışarıda, bir çeşit gümrükleme gecikmesiyle sürünüp duruyor ortalıkta yirmibeş yıldan beri.

İkide birde bunalıp gayrete geliyor, ite kaka ve şurasını burasını kırpa mırpa malı kapıya uydurmaya kalkıyoruz:

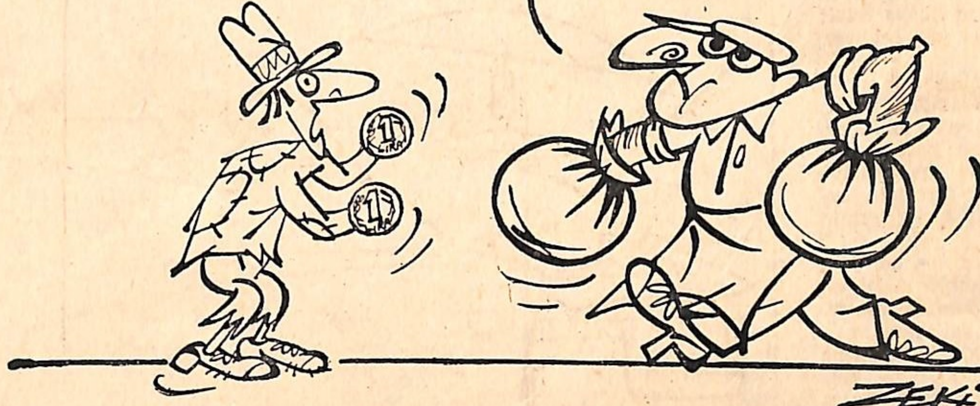
— Sağ tarafını bük!
— Sol tarafını yont!
— Omuz ver! Dayan! Hooop!

Yine de tam uymuyor, sığmıyor, girmiyor meret. Formaliteler de bir yandan uzadıkça uzuyor. Gerekli evrak tamamlandı sanılıyor, sonra bakılıyor ki yine de yetmemiş.

Siz ne dersiniz bilmem ama, o biçim demokrasi de bizim elimizde hafiften kokuşmak tehlikesinde.

Çürük lâle soğanları sonunda gübre diye kullanılabilir. Ya râyihası yeri göğü sarmış demokrasi soğanları neye yarar?

Günden güne genzimizi yakıp gözümüzü sulandırmaktan başka...

Fiyat artışları en çok dargelirlileri etkiliyor. — Gazeteler —

— Bütçe açık...
— Sağ açık mı, sol açık mı?..

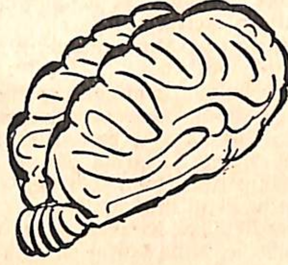
Her şeyden vergi alınacak. — Gazeteler —

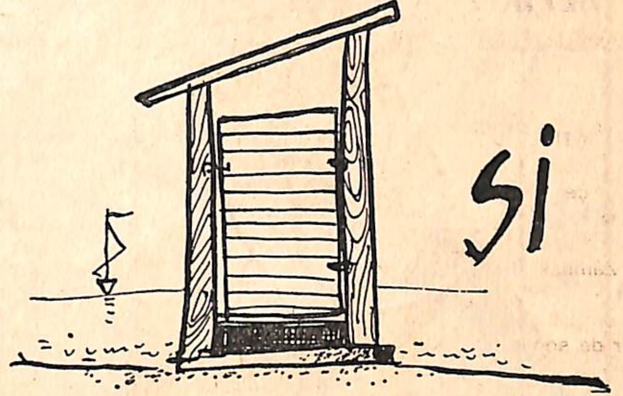

Yazısız

BİLMECE :

(Bilmecenin cevabı: Nihat — Beyin — Kabinesi.)

Yeni yıl kutlu ola!

Yıllar su gibi akar gün sayıla sayıla,
71 zar zor geçti hep ayıla bayıla,
Bütün ümidimizi bağladık yeni yıla,
72 Yılını Tanrı uğurlu kıla...

Gönüller neşe dola,
Yeni yıl kutlu ola!

71'den kalanlar acı birer hâtıra,
Direnişler, boykotlar gelir şimdi hatıra,
Huzuru özlemiştik mum adayıp yatır'a,
Demokrasi kurtuldu verilince Muhtıra...

Partililer kolkola.
Yeni yıl kutlu ola!

Hırs vermesin yeni yıl tüccar ile esnafa,
Bakkal çalım atmasın malı dizip de rafa,
Kasaplar kıvırtmasın gelsin artık insafa,
Geçen yıl çektik cefa, bu yıl sürelim safa...

Nasip etsin her kul'a,
Yeni yıl kutlu ola!

Fırıncı apartmasın ekmekten hakkımızı,
Celebin cilvesinden aldık merakımızı,
Zamsız içmek dileriz tütünle rakımızı,
TRT'den de zamsız duyalım şarkımızı...

Konalım daldan dala,
Yeni yıl kutlu ola!

Yeni yılda manavlar bize kazık atmasın,
Sütçüler rahat dursun, süte suyu katmasın,
Satıcı yumurtayı bir liraya satmasın,
İktidar vergileri pek fazla uzatmasın...

Eridik sola sola,
Yeni yıl kutlu ola!

Bu yıl yapsak ne mutlu taksit ile bir kostüm,
Geçen yıl yolsuzluktan kumaşçılara küstüm,
Anlamıyor halimden ne âmirim, ne üstüm,
«Gariban Dargelirli» diye dikilsin büstüm...

Şimdi itibar çula,
Yeni yıl kutlu ola!

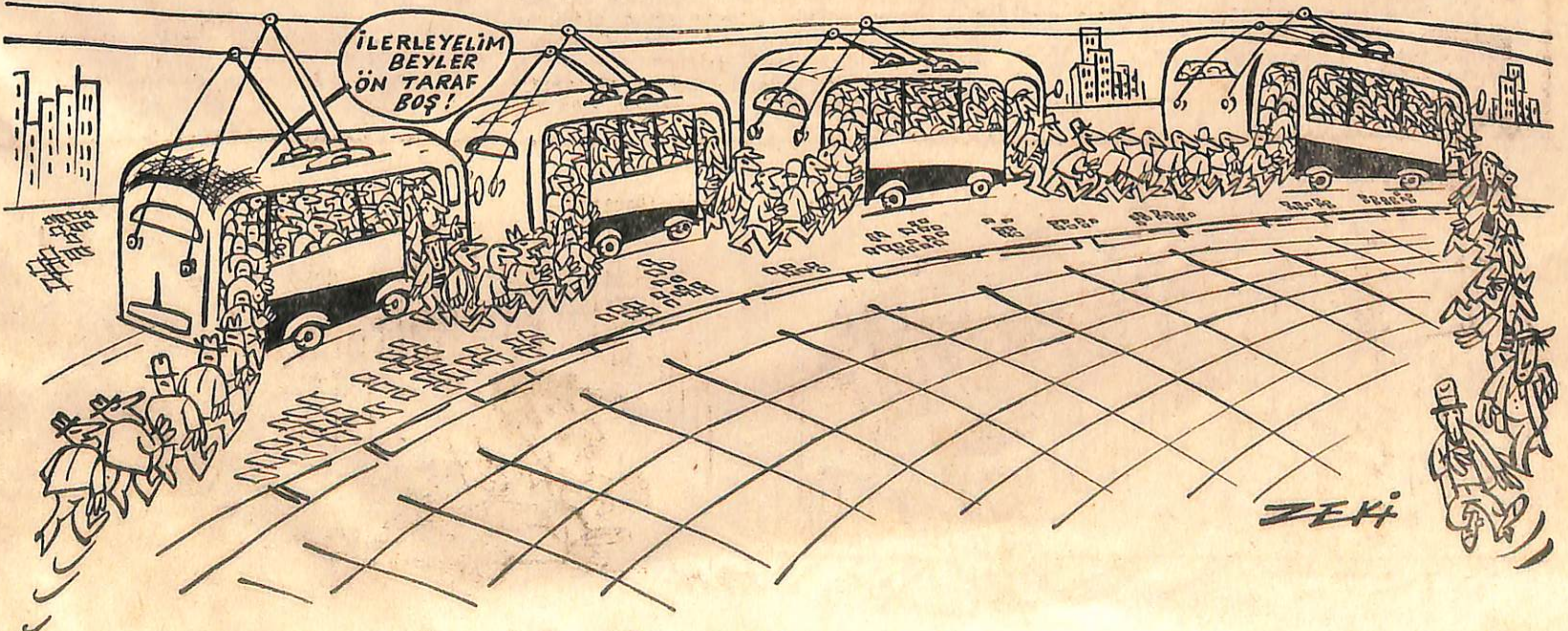
Personel Kanunu da sonunda çıktı balon,
Ne çeker, ne de uzar maaş âdeta naylon,
Ya toto oynayalım her hafta kolon kolon,
Ya da dertten her akşam içelim galon galon...

Hülyâya dala dala,
Yeni yıl kutlu ola!

Nasıl olsa tüm borçlar bir bir üstüne bindi,
Yılbaşı gecesine canım istedi hindi,
Çıktım hindi almaya çarşıya bir ikindi,
Fiyatını duyunca sesim soluğum dindi...

Kısmet gelecek yıla,
Yeni yıl kutlu ola!

Mukadder ÖZAKMAN

— Ceryan kesilmesinden troleybüsler sık sık yollarda kalıyor. —

Ah Kızlar aah!

ERHAN TIĞLI

«EMİNE»

«Eminem Eminem çakır Eminem
Gözlerinin altı çukur Eminem»

Mahmutpaşa'dan aldığı halde «Beyoğlu'ndan aldım» diye caka sattığı giysilerini aynada kontrol ettikten, dudaklarını ısırarak kızarttıktan, kirpiklerini kıvırıp göğüslerini kaldırdıktan ve güzelliğine bir kaç rötuş daha yaptıktan sonra:

— Annee, ben arkadaşıma gidiyorum, ders çalışıcaz, deyip elindeki —baştarafında mefailü, mefailü, feilün vezinli divan şiirleri, son tarafında şarkı sözleri yazılı— defterini sallaya sallaya yürüdü. Ne yapsın annesi, olur dedi, geç kalma diye tenbihledi. Belki zengin bir bey görürdü yolda kızcağızını, sayesinde yaşantılarının makamı değişir, hüzzam faslından cüzdan faslına atlarlardı birdenbire. Vardı anasının kızına güveni, yüz vermezdi öyle cebi deliklere...

Keklik örneği seke seke yürüdü Emine. Dükkânlarının önünden geçerken bakkalın oğlu Sedat çıktı karşısına, bakakaldı Emine'nin keklik yürüyüşüne. Sonra derinden bir iç çekip türkü söyler gibi:

«Her seher, her sabah gelir geçersin
Kanımı kadehe koyar içersin»

deyu kelâm etti.

«Hıh!» dedi Emine.

«Devam et, vitrini silmene
A cebi delik
Âşık olmak senin neyine?...»

Sildiği vitrini bıraktı bakkalın oğlu, «Ah ulan ah, yine harcadın bizi zalimin kızı» diye yere tükürdü. Tükürdü de ne oldu sanki, esti bir rüzgâr, tükürüğü kuruttu, üstelik bir de Emine'nin eteklerini havalandırarak oğlanı daha da kudurttu...

Derken bir ıslık çaldı oğlanın biri, gözleri Emine'nin minisinde:

— Bir dakika küçük hanım, dedi yaklaştı.

— Ne istiyorsunuz? dedi Emine, kırıttı.

Sırıttı oğlan. Dedi:

— Götürüyorsunuz!...

Burun kıvırdı Emine. Dedi:

— Neyi?...

Elcevap:

— Kalbimi!...

Hoşuna gitti bu kelâm kızın. Ama geç kalmıştı delikanlı. Dedi:

— Ama ben sözlüyüm.

— Affedersiniz.

Oysa üstelese gevşeyecekti karşısındaki. Ağaç gibi kalakaldı geride delikanlı. Atladı bir dolmuşa Emine. Geldi sözlüsüyle buluşacakları yere.

Babasının arabasına kurulmuş bekliyordu kızı, Cemalettin. Dilinde Tom Jones, elinde Tom Miks. Görünce cici Emine'yi, fırladı arabadan dışarı, açtı kapıyı:

— Hoşgeldin Mine, gudmorning, dedi.

Cevap verdi kız:

— Hoşbulduk, gudmorning Jimi.

Emine adını, ölen anneannesinin adını ve anısını yaşatmak için babası koymuştu ona. Ama beğenmiyordu bu adı Emine. Biraz köylü işi buluyordu. Onun için hep «Mine» diye tanıtıyordu kendisini ona buna. Oysa babası çok kızardı buna. Kızacak ne vardı halbuki? Mine Soley'le, Mine Mutlu da öyle yapmamışlar mıydı canım? «Jimi» adına gelince, bunu da Ajda Pekkan'dan öğrenmişti. Cemalettin adı çok banal ve uzun geliyordu ona...

İşte böyle kültürlü bir kızdı Emine!...

Tokalaştılar ve gülüşerek selâmlaştılar. Attı kızı arabaya delikanlı, sürdü son sürat otoyu ve de yolda yokladı şöyle bir kızın kalçasını, göğsünü, yerinde duruyor mu diye. Hayır, 1.65, 90, 60, 90, yâni bir değişiklik yok, her şey yerli yerinde!...

Derken ver elini Boğaz... Denize karşı tenha bir köşe... Emine'nin saçları ve de düğmeleri çözük, solur kesik kesik... Mefailü, mefailü, feilün'ler yerde sereserpe...

Bir süre sonra Emine, bir yüz verse kendisini evinin hanımı, başının tacı edecek bakkalın oğlunun önünden fos diye burnu havada geçerken, sözlüsü Cemalettin, gecesini boş geçirmemek, değerlendirmek için bir başka aftosuna telefon eder...

«ZEYNEP»

«Zeynebim Zeynebim allı Zeynebim
Yedi köyün içinde şanlı Zeynebim»

Zeynep, aynanın karşısında kendisini şöyle bir süzdü. Saçını kıvırdı, entarisinin yakasını biraz açtı, dudaklarını ısladı, testiyi kaptı, dolaptaki eski bir gazeteden Türkân Şoray'ın fotoğrafına «Benim senden neyim eksik» der gibi bakarak yürüdü:

— Anaa, dedi.

— Ne va gıı?

— Ben suya gidiyom.

— Çabuk gel, eğleşme, diye bağırdı anası, göz attı kızının üstüne başına. Sonra:

— Böle tiyatora köçeği gibi mi gidilir gı suya? dedi.

— Aman ana be sende, ne va benim halımda, elâlemin kızları artist gibi geziyola, diye diklendi Zepney anasına.

Kızdı anası:

— Sus bakim, sus gız, bana ne elâlemden, neymiş artist, o nasıl laf öle? dedi.

Güldü kız, şu anamın cahilliğine bak, der gibi başını salladı. «Keşke artist olabilsek, böyle sürünüp durmazdık köy yerlerinde» diye düşündü. Yollandı çeşmeye...

Anası bir iki sallandı, «Şu gız gabarmaya başladı gari, başına bi iş gelmeden şöle varlıklı biriyle everivesek de hem o hem biz ırahat etsek» diye söylendi.

Zeynep görünür görünmez hemen telâşlandı ve pikaba yeni bir plâk koydu kahveci:

«Suya gider su testisi elinde
Allar giymiş etekleri belinde»

Ama, kahveci Emin'in kendisi için ne kadar yanıp tutuştuğunu bildiği halde, oralı bile olmadı Zeynep, kaşlarını yıktı geçti. Arkasından: «Ah ülen gâvırın gızı, biyol baksan gıyamet mi kopacak be! Benlen evlensen ırahat edersin. Başkaları gibi üç gün sonra deh demem sana, oturturum hanım hanımcık evinde. Ne de olsa ileçber değil esnaf garısı olursun bi he desen. Gurtulursun tarla bahça işlerinden» diye mırıldandı Emin. «Valla be!» diye etti bir yemin. Ama esmedi rüzgâr, götürmedi Zeynep'e yeminini. Götürse ne olacaktı sanki... Zeynep'in gönlü ve de aklı fikri başka birinde.

Geldi çeşme başına, Ali burdu bıyıklarını, altında al bir at:

— Ne ediyon gı? dedi.

— Heeçç, su dolduruyom işte. Ya sen ne ediyon?

— Ben de seni seyrediyom. İznin var mı?

— Ne izni, bunun izni mi olurmuş, çeşme benim değil ki hem...

— Hadi öyleyse atın terkisine atla da seni şöyle bi gezdirem ova bayır.

— Yaa, olmaaáz, gören olur. Hem senin başka işin yok mu be?!.

Boş gezenin boş kalfası, hazır yiyici Ali güldü:

— Anam bubam ve de ırgatlarımız sağolsunlar, onlar görüyo işleri, dedi, hadi gel, herkes işte kayıtta, kimse görmez korkma, diye üsteledi.

— Hayır, bugün olmaz, işim va evde, hem anam çabuk gel dedi.

— Yarın?...

— Bilmem... Belki... Bi düşünem.

Bir süre şakalaştılar çeşme başında, cilveleştiler. Sonra bir gelen olduğunu görünce işi yarına ertelediler. Kız testisini aldı eve yollandı. Oğlan atladı atına, penceredeki kızlara kadınlara poz yapa yapa, biri olmazsa biri daha diye güle oynaya, rahat ve memnun uzaklaştı...

SONUÇ

Emine'yle Zeynep olmayacak duaya âmin dediler.

Sedat'la Emin aşkla, özlemle yanıp tutuştular...

—İnönü, Ecevit'e kızgın. —

Dün... **Bugün!**

— Şuraya bak hele! Gazinolar Yılbaşı çöplerini caddelere bırakmışlar!..

ayna
MEHDİ ZIT

Sen yapmışsın bu işi

— Sen siyasetten anlar mısın?

— Tabiî anlarım. Bu memlekette siyasetten anlamayana rastladın mı hiç?

— Peki, ekonomiden de anlar mısın?...

— Vallaha bilmem ki...

— Galiba o işten pek anlayan yok.

— Nerden anladın?

— Bir adam tanırım, bundan önce bana hep: «Bizim ekonomi harcamaya dayanır. Herkes eline geçen parayı harcamalı ki ekonomi de canlanıp gelişsin. Harcamazsa, işler bozulur, ekonomi kötüye gider. Onun için eline geçen parayı harcamalısın» derdi. Ben de buna karşılık:

— «Yahu neyi harcayacağız? Elimize para diye bir şey geçmiyor ki. Keşke olsa da harcasak», dediğim zaman:

— «Olsun. Paran yoksa bile, borç alıp harcayacaksın», diye ısrar ederdi.

— Peki sen ne yapardın?...

— Ne yapacağım, memleket ekonomisi benim yüzümden bozulmasın diye, elime geçeni harcar, yetmezse borç alır, onu da harcardım.

— Sonra ne oldu?

— Battık.

— Nereye?...

— Gırtlağa kadar borca...

— Ondan sonra?

— Şimdi de yine aynı adam gelmiş, başka şeyler söylüyor.

— Ne söylüyor?

— «Aman harcama!» diyor. «Eline geçen parayı tut. Sakın harcama. Ekonomimizi ancak tasarruf kurtarır», diyor. Ben de:

— «Yahu, harcamadan olur mu? Zaten elimize geçen kör topal bir maaş. Onu da harcamadan olur mu?» dedikçe:

— «Olur.» diye direniyor.

— «Ne yâni, sandviçle mi geçinelim?» diyorum.

— «Zaten bu gidişle, eline geçen para ile ancak bir sandviç alabileceksin» diyor.

— Bunları diyen aynı adam mı?

— Tabiî ya... Velhasıl, ben bu ekonomi denen şeyin esrarını bir türlü çözemedim. Bir bakıyorsun bizim ekonomi «harcama» ile kurtuluyor, bir bakıyorsun «harcamama» ile kurtuluyor.

— Peki, şikâyetin ne?

— Şikâyetim mi?... Ne olmasın ki kardeşim... Ortalığın halini görmüyor musun?... Her şey ateş pahası. Geçinebilirsen geçin bakalım.

— Hadi hadi, bırak numarayı!...

— Anlamadım!...

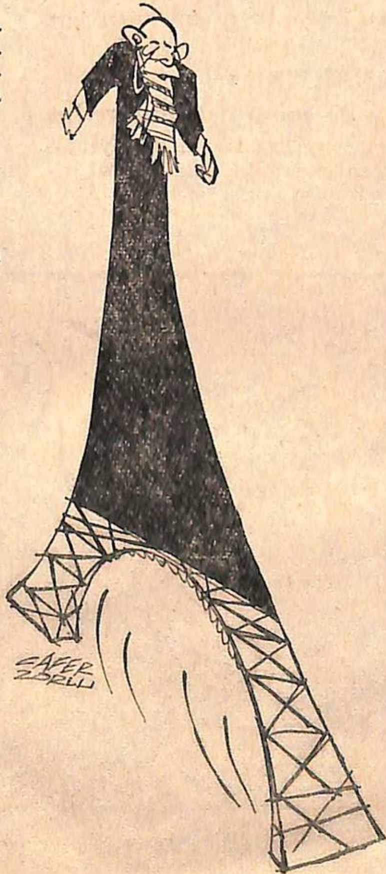
— Numara yapma dedim. Sen de böyle pahalılıktan yakınırsan.

— Niye?

— Hâlâ anlamazlıktan geliyorsun. İlgililer açıkladı, gazeteler de yazdı...

— Neyi yazdı?...

— Sizde 20 milyar lira olduğunu.

— İnönü Paris'ten döndü. —

— Ne olduğunu?...

— Sizde 20 milyar lira varmış.

— Nerden gelmiş bu para bize?...

— Personel Kanunu ile memurlar, toplu sözleşmeler ile işçiler ve Almanya'dan gönderilen Mark'larla da işçi ailelerinin eline, fazladan tam 20 milyar lira varmış. Yirmi milyarı cebe indirince de, hemen hepiniz çarşı pazara koşmuşsunuz. Bu yüzden de fiyatlar altüst olmuş. Açıkçası pahalılığı siz yapmışsınız.

— Kim?...

— Babanla sen.

— Nasıl?

— Baban memur, sen de işçi, ikiniz elele verip bizim ekonomiyi batırmışsınız. Bir de kalkmış, hayat pahalılığından söz ediyorsun. İnsan utanır biraz be!...

— Dalga geçme yahu!... Ne yirmi milyarı?... Biz ayda üç defa et yiyelim yeter bize.

— İşte o olmayacak.

— Neden?

— Hâlâ anlamadın mı? Siz ayda üç defa et yerseniz, ekonomi batıyor.

— Allah Allah!...

— Boşuna yakınma, çünkü yakınmaya hakkınız yok. Zira bu pahalılığı yapan sizlersiniz. Arada bizi de yaktınız. Cebinizde yirmi milyar lira varken, kalkmış bir de pahalılıktan yakınıyorsunuz. Bu durumda pahalılıktan yakınmak, ithalâtçılara, ihracatçılara, tüccar ve fabrikatörlere düşer. Ama bak, onlar efendi efendi susmuş, hiç ses çıkarmıyorlar.

— Peki ne olacak bu işin sonu?

— Hayat pahalılığını önlemek ve ekonomiyi kurtarmak için sizin elinizden o yirmi milyar lirayı almak lâzım.

— Sana bir şey söyleyeyim mi? Çok tuhaf bir ekonomisi var bu memleketin.

— Ne gibi?

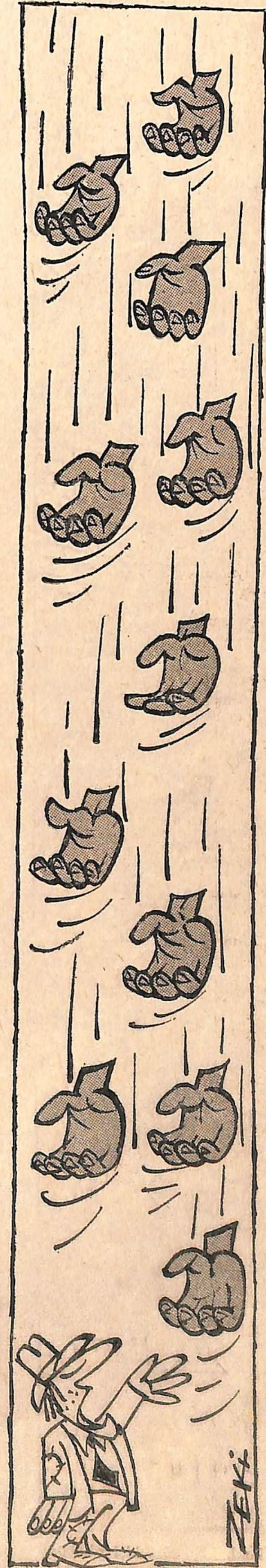
— İşçi ve memurun eline biraz para geçti mi, bu ekonomi temelinden sarsılıyor. Bir hengâmedir başlıyor. Demek ki bizim ekonomi, işçi ile memurun sefaletine dayanıyor. Onların eline biraz para geçecek oldu mu denge bozuluyor. Bu durumda: «İşçi ile memuru refaha kavuşturacağız» diyenlerin sözlerine inanmamak lâzım.

— Niye?

— Memleketi batıracaklar be!..

Mehdi ZIT

— Yeni vergiler geliyor. —

— Bütçemde o eller ne derin yareler açtı!.. —

Dolar devalüe edilince dış borçların

— Görüyorsun ya, herkesin gözü tuvaletimde!..

— Bakkal efendi huu!.. Dolar dev
şimdi kaç paraya düştü?..

— Peki, üç dört kişi olsaydık hangi birimizin gözünü kapayacaktın?..

— O zaman da kendi gözümü kapardım!..

PAZARTESİ :

Bir kerecik deneyelim

Başkalarını bırakın siz...

Şu 1972'yi olsun kavgasız, gürültüsüz, kardeşçe bir sevgiyle geçiremez miyiz biz?

SALI :

Yandı bizim belediye!

Tam, «Paramız yetmedi, tamamını bitiremedik ama olabildiği kadarını beş kuruş borçsuz hizmete sokuyoruz» diye sevinirlerken, Aksaray Geçidine de bir başkası sahip çıkıverdi işte!

Üstelik bir de dâva açtı belediyeye. «Projesini ben çizdim» diyor. «Maketini ben yaptım» diyor. «Resimlerini çekip ilgililere verdim» diyor.

Ve iddia ediyor: «Maketim, projem ellerinde, ne cevap verdiler, ne proje mimarı falan kişidir diye ilân ettiler.»

Bizi konunun hukukî yönü ilgilendirmez elbet. Onu mahkeme karara bağlar.

Yalnız bir çift sözümüz var: Koca İstanbul'da el konmamış bir Aksaray Geçidiniz vardı, o da gitti mi baylar!

ÇARŞAMBA :

Hoppalaa!

Danimarka, Türkiye'den aslan istiyor!

Peki, cinsi?...

Belirtmemişler.

Yaşı?...

Es geçmişler.

Tutar hangisini yollarsın?

Malûm, cinsi ve çeşiti çoktur aslanın bizde. İki kadeh atıp, bir gazinonun altını üstüne katanını mı ararsın; bir tabanca çekişte bir sülâleyi toptan temizleyenini mi sorarsın?

Gönderelim ama cins belirt birader, milleti ne diye yorarsın?

PERŞEMBE :

Bir de memuru dinleyelim

22 Aralık 1971 tarihli Hürriyet'i önümüze çektik ki, daha birinci sayfasının en göz alıcı yerinde kocaman bir haber:

«Hükûmet 500 milyon lira tasarruf edecek.»

Güzeel. Acaba kırtasiye masraflarını mı kısacak, resmî araba saltanatını mı bir düzene sokacak diye düşünürken, ikinci bir başlıkla nasıl olacağını da öğrendik:

«800 bin memurun terfii bir sene erteleniyor.»

Peki, memur ne der buna?

Sayfayı çevirmemizle, Rıza Sezgin isimli İstanbullu bir okurun «Memur» başlıklı şiiriyle karşılaştık.

Memurun dediklerini buyrun birlikte okuyalım:

«Altımdaki sandalye
Önümdeki masa
Elimdeki kalem
Hepsi emanet.
Bu dünyadan göçersem
Bakkal Ahmet efendi
Hakkını helâl et.
Ayağımdaki ayakkabı,
Sırtımdaki ceket

YENİ YIL

MEMUR MAHMUT :
Ben böyle ağzı var da dili yok bir memurum
Personel Kanunudur diye sevindim durdum
Zamlar kaptı yüzümden ufacık tebessümü
Yeni yıl eşiğinde durmadan hayal kurdum.

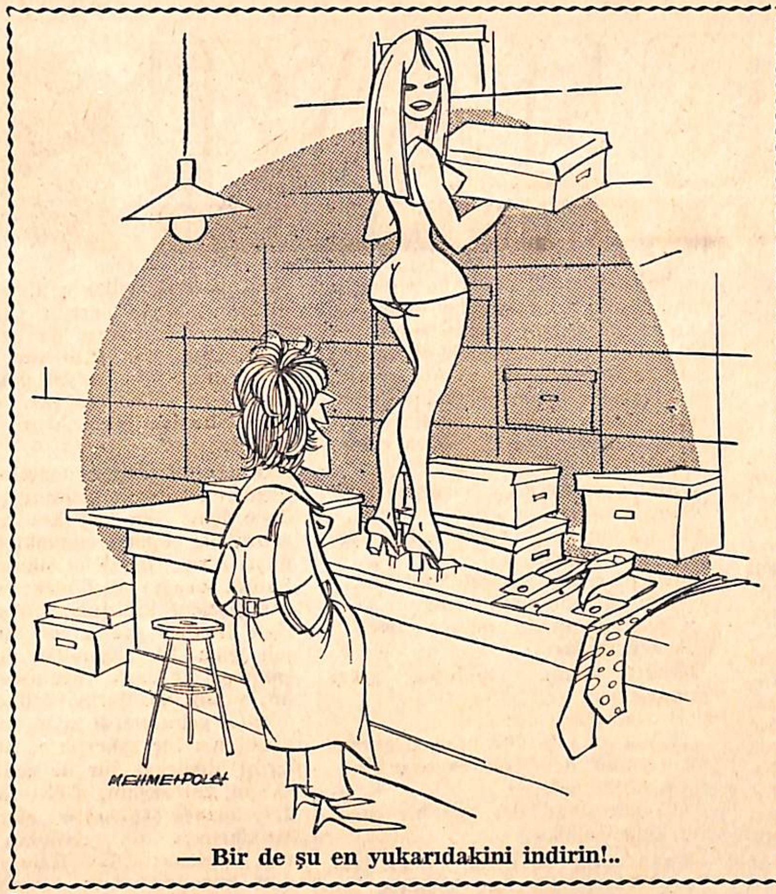
GÜREŞÇİ MEHMET :
Kim der ki güreşimizin tükendi artık pili?
Beğenmeyenler çıksın gittiğimiz bu yolu
Bunca kazan kaldırdım, bunca başı devirdim
Bir el-ense çektim de tuş ettim eski yılı.

FUTBOLCU REŞİT :
Unutulmak çok acı, şöhret olmak öyle zor.
Yaptığım idmanları gel sen bir de bana sor.
Bu gece büyük gece, seyircisiz sahada
Artist Melahat ile bir maçımız oluyor.

...milyon dolar azaldı. — Gazeteler —

...dilmiş, bizim sana olan borcumuz

— Bir de şu en yukarıdakini indirin!..

Hepsi taksitle ödenecek.
Bir gün gelecek ki bunların
Hepsi bitecek
Üzüntü, hicran o anda
Benimle beraber sona erecek.»

Alacaklılar mı?... Onu da biz söyleyelim: Bir bir memurun ardından gidip, mahşerde kuyruğa girecek!

CUMA :

Hüner mi yâni?

Kolları sıvayan Amerikan sanayicileri, bütün güçleri ile «Benzinsiz araba» yapımına girişmişler.

İlâhi, ne diye canınızı eziyete sokarsınız? Gelin, öğretelim.

Benzinsiz araba mı istiyorsunuz? Mübareğin benzinsizi de, yedek parçasızı da bizde.

İşsiz işçi mi istiyorsunuz? Yüzbinlercesi elimizde.

Çeşitlerimizi sayalım mı?

Makinasız fabrikalarımız var, ham maddesiz makinalarımız var, susuz çeşmelerimiz, kanalizasyonsuz şehirlerimiz, tarifesiz trenlerimiz var.

Benzinsiz araba ne ki?...

Bizde öyle telefonlar var, bir saat konuşsan karşındakine ulaşmaz söylediklerinin teki!

CUMARTESİ :

Yavaş yavaş

Günün konusu, yeni bir kaçakçılık olayı:

Güney illerimiz, Suriye'den sokulan kaçak imamlarla dolmuş!

Evet evet, yanlış okumadınız. Hani şu, sarıklı sakallı bildiğimiz imamlar var ya, kaçırılan onlar işte.

Neden diyeceksiniz ama, nedenine akıl erdiremedik ki söyleyelim.

Kaçak olarak çayı taşıdılar taşıdılar, çay bitti.

Başladılar giyim ve mutfak eşyası kaçırmaya...

O da bitince geçtiler, silâh, mermi faslına.

Sıra geldi imamlara...

Onlar da tükendi mi geride kalır âmiri, memuru, yöneticisi topu topu bir otobüs dolusu adam; topraklarımıza girdiler mi, Suriye'nin tahliyesi tamam!

Ne oluyorsunuz, icradan mı kaçırıyorsunuz mübarekler?

PAZAR :

Onun yerine...

Yapılan incelemeler, İstanbulluların balık ve ete olan düşkünlüklerinde önemli bir azalma olduğunu ortaya çıkarmış.

Kabahat kimin?

Et ve balık fiyatları günlük kazancın çok üstünde kaldı; «Düşkünlük» ün yerini, «Küskünlük» aldı!

Atasözü

On yılda hasta sayısında yüzde yüzlük bir artma olduğunu açıklayan ilgililer, şu gerekçeyi öne sürüyorlar: «Pahalılık, akıl hastalığına sebep oluyor.»

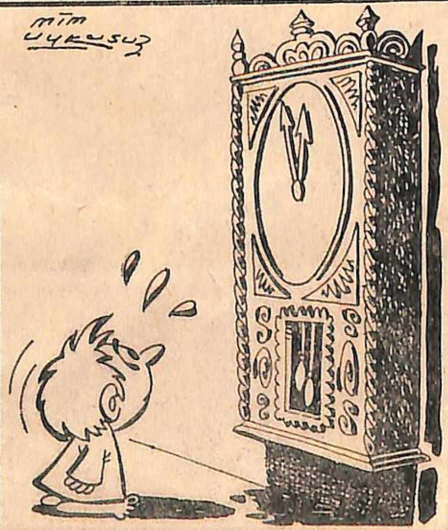
Atalarımız bu gerçeği ta yüzyıllar öncesinden görmüşler. Ve sanırız, «Azı karar, çoğu zarar» sözünü pahalılık için söylemişler.

Vedat SAYGEL

...ÖPORTAJI:

HAMSİ YAHYA :
...açan, yılın zevkini tam bir gecede tattık
...emençeyi çalarak komşiları çatlattık
...eçtik tava başina, kaldirdık kadehleri
...r yandan alkış tuttuk hamsileri oynattık.

ARTİST ZEHRA :
Soyundukça soyundu, parladı Melek Görgün
Ben de soyundum köyde, edildim hemen sürgün
Ümidim bitmedi hiç, yeni yılda ümidim
İstanbul'da soyunup parlarım ben de bir gün.

YENİ YIL :
Yeniyim, ümidimle çözülecek her sorun
Ey saatler gecede yirmidördü tez vurun.
Futbolcudan çöpçüye, memurundan işçiye
Geliyorum nihayet, hepiniz sıkı durun

YAŞAR HÂDİ ÖNDER

Yazısız

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

— 1 —

Kim demiştir, kim koymuştur bilinmez, bu köyün adı Mescitli köyüdür. Kuşlar uça uça gelir, derelerden tepelerden, bir de Kirman Yarığından... Sever tüm köylü Kirman Yarığını, çünkü burası onlar için bir doğal yoldur. Kuş gibi uçamazlar ama, serçe gibi sekemezler ama, kışın karında altı günde varırlar kasabaya... Ayağına tez olanlar, bir de, derde devâ arayanlar, yaz günü bir günde alırlar bu yolu. Fakat, kış günü, mümkünü yok hiç kimse, ister hasta götürsün, ister haber uçursun, altı günden önce varamazlar kasabaya. Kar önce, Kirman Yarığının doğusunu kapatır, gören sanki sanır, kar, o geçeye yağmış, bu geçeye yağmamış... İlk bir kaç gün böyle, ondan sonra, yavaş yavaş, o geçe de bu geçe de bembeyaz olur, gök gülmez artık, yer yüz vermez artık Mescitli'lere, tâ ki Mayısa dek, tâ ki Hazirana dek... Bir kar, bir kar daha, bir kar, bir kar daha... İlk üç beş kar'ı sayar Mescitli'ler, ondan sonra saymaz olurlar. Ölçmezler de karın kalınlığını. İlk karla beraber, koca tandır yorganları çıkarılır yüklükten, alınır gelinir, tandır iskemlesi ibriklikten. Bir tasın içinde, biraz yanmış tezek, üstünde iskemle, ört baboş yorganı çepeçevre üstüne, ondan sonra gir Haso, gir Mamo, gir Gülo içine... Uzat ayaklarını, gevşet kaslarını, bak kerpiç duvarlara, bekle yazı... Yirminci kez dinlenmiş dedenin savaş anıları, otuzuncu kez dinlenmiş kocakarı masalları... Arada bir, bir çocuk sesi:

«Gız anee, aham geldiii.»

«Çık da işe, gâvurun eniği.»

Ondan sonra yorganda bir kımıltı, çekilen bacaklar, poflayan dudaklar, ardından bir:

«Ahhh ahhhh...» sesi.

«Gız Zeynoo, benim tabıkayı görmüşsün?»

«Görmüşüm dede, aha ocağın dibinde.»

Bitti yine konuşmalar. Yıl sekiz ay, ne konuşulur ki? Onu konuşsan o biter, bunu konuşsan bu biter, ondan sonra suskun olur insanlar, bel bel bakarlar biribirlerinin yüzlerine. Sanki yüzler konuşur usanık usanık, sanki gözler konuşur bulanık bulanık... Bazan uzaktan bir kurt uluması, ardından acı acı köpek havlaması...

«Aldı gene soyka canavar, uçurdu birinin malını.»

Dede, bir nefes çeker kalın, sarma sigarasından:

«Gış, der, gış, gış geldi mi alır.»

Fikir yürütür yeni yetme:

«Tapanca olmalı tapanca.» der.

Ana cevaplar:

«Gatığı buldu, tapancası galdı mundarın.»

Sırıtır yeni yetme:

«Olma mı ki?» der. «Çeken gurşunu garnına, debelenir canavar.»

Öksürür dede:

«Bi keresinde, der, biz bir canavar görmüşdük.»

Uzun sürer bu öykü... Çocuklara masal olur, gençlere korkunç bir macera. Ondan sonra gözler yavaş yavaş süzülür, herkes yattığı yerde büzülür. Böylece Mescitli, takvimden bir yaprak daha çalar. Sonra sabah, varsa bulgur aşı, culmant aşı, yağsız tuzsuz, ama sıcacık, boğazlardan tatlı tatlı akar midelere. Yatmaktan yorulanlar şöyle bir çıkarlar tandır yorganının altından, bilmeden beden hareketleri yaparlar, en basit şeye, kollarını sallarlar, ellerini sallarlar, daha çok değişiklik arayanlar eyvana çıkarlar. Oradan bakarlar Kirman Yarığına. Yollarını kesen, bir kış, geçit vermeyen, yol vermeyen Kirman Kayası'na:

«Maşallah maşallah, derler, galmamış tekmil dolmuş her yanı. Belli, zor geçecek bu kış, eyi ki tezeğimiz var, duvarımız var, Allah dışarda galanlara sabır vere, guvvat vere... Bize ne ki, ayağın sıcak tandırın içinde, gafan yasdığın dibinde.»

Geceleri hiç ışık yanmaz, bu tandır yanan odalarda. Alışkındır onların gözleri, yıllar yılı, görmeden bilirler, neyin nerede olduğunu. Yaksan, gaz parası da az tutmaz hani. Camı var, fitili var, girdisi var, çıktısı var. Hepsi para meretin. Hem, düğün mü var, şenlik mi var, askerden gelen kara yağız oğlun mu var?

O gece, İmamgızı (imamkızı), gündüzden lâmbanın camını çıkarmış, önce içine bir kaç kez hohlamış, sonra bir çöpün ucundaki bezi tepmişti içine. Bir güzel silmişti camı. Sonra, ocağın üstündeki sararmış gaz şişesini indirmiş, titreyen elleriyle hunisiz gaz koymuştu lâmbanın içine. İlk akşamdan da kibriti çakmış, bir şavk vurmuştu ki, yalım yalım insanların yüzüne.

İzinli gelmezlerdi ki bu köyün delikanlıları hiç askerlikte. Bir gittiklerini bilirlerdi, bir de geldiklerini. İki yıl, her akşam, «Gel tezkere gel» diye havaya şapkalarını atarlar, son attıklarında da havadan tezkereyi yakalarlardı. Halo dayının dört kızından sonra dünyaya gelen tekne kazıntısı İdiris'i, (İdris) o günü tezkeresini almış gelmişti köye. Anası, önce bi su vurmuştu kazanınan aşağıdaki ocağa. Altına da, saman atmıştı, tezek atmıştı. Bir güzel yıkanmıştı, tezek kokusunu, saman kokusunu duya duya İdiris oğul... Temiz işliğini, temiz köyneğini giydikten sonra, pırıl pırıl yanan alnıyla keçilerin kaldığı ağıldan çıkar çıkmaz:

— Öpem buba, demişti Halo dayıya...

Halo dayı:

— Ooyy oğul, oyy, gördüm çok şükür, yiter ha yiter bu görümlük insana, demişti, İdiris'in akça pakça alnını öperken.

Sonra, komşular gelmişti hoşgeldin'e İmamgızı şavkı kibritlerken.

— Gözün aydın ola Şahnaz bacıı...

— Gözün aydın ola Şahnaz nenee!

— Gözün aydın ola gız Şahnaaaz!

Konukların dolup taştığı bir anda, Halo dayı:

— İmamgızı, diye bağırdı, getir hele gomşulara bağ şerbeti...

İmamgızı, güğümüynen getirdi koydu bağ şerbetini ortaya. Yanına da bir kocaman bakır tas. Kalktı, ortanca kız Maviş, doldurdu tası ağzına dek, uzattı Bedoş emmiye:

— İçesen Bedoş emmi, dedi...

Bedoş emmi dikti tası kafasına:

— Accık eşimiş amma, gözel ha, gözel, dedi, tekrar tası dikti kafasına.

Sonra, yarım tası yanındaki karısı Hatça'ya verdi. Tas tekrar doldu, tekrar uzatıldı konuklara. Hep gözler İdiris'teydi.

— Eeee, gonuş hele lan, dedi babası Halo dayı.

— Ne gonuşam ki buba?

— Ulan ağnat esgerlikden?

— Bitdi işde buba

— Yaa yaa, dedi öteden İriza çavuş... Esgerlik bizim zamanımızdaydı. Beni çavış ettikleri zaman...

Uzadı bu hikâye... Çocukların bir kısmı uyudular. Delikanlıların ise gözleri açılıp açılıp kapandı. Halo dayı, tekrar İdiris'e seslendi:

— Eee, ağnat hele lan İdiris?

— Neyi ağnadam ki buba?

Başkaları söze karıştılar:

— Yorgun bire herif, dediler.

— Heye heye, dedi bazıları.

— Kakın gidek...

Konuklar bir bir kalktılar. Son konuklar, evin kızları oldu. Onlar da, kocalarının ardı sıra, İdiris gardaşlarının alnından öptükten sonra çıkıp gittiler. Evde, İmamgızı, Halo dayı ve İdiris kaldı. Sanki, biraz önce oğullarını, öteki komşularla paylaşmışlar gibi geldi İmamgızına. Biraz daha sokuldu oğlunun yanına:

— Uuyy anası gurban ola, anası gurban ola! dedi, iki yanağından öptü oğlunun.

Halo dayı, kalın sarılmış sigarasından bir nefes çektikten sonra:

— Oğul, dedi, iki dene öküz, he, iki dene öküz...

— Ne öküzü? dedi İmamgızı.

— Öküz ki öküz İmamgızı. İki öküzün olacak, yalnız iki öküzün...

Oğluna baktı. Dumanların arasından oğlunun gözlerini aradı. İdiris, başka yere bakıyordu. Baktığı yerde tâdat borusu, sıra sıra dizilmiş askerler, «hizaya bak» diyen İstanbullu çavuş... Sonra koğuş... Ve Malatyalı Mırtaza...

Halo dayı, aylardır kurduğu hülyasına daldı boz bulanık dumanların ardında.

«İki kuvvetli öküz, biri kara, biri boz... Kalın boynuzlu, uzun sırtlı, dik kuyruklu. Şöyle sabana yüklenince, dağ deviren, kök söken, kem yürekleri büken. İşte öyle iki öküz. Salacan Bedoş'un tarlasına, salacan İrmazan'ın tarlasına, salacan İriza'nın tarlasına. Sona güzün, alacan çuvalı, varacan tarlaya, bizim gara oğlanla boz oğlanın hakgı, diyecen. Dolduracan çuvalları buğdayınan, getirecen eve... Lan be, herkesler bi şeye hülya gurar, terezi dartar, direm goyar, o aşşağı bu yokarı, dalar da dalar. İşde ben de buna dalıyom. İki dene öküz... Amma zarplı öküz...»

«Malatya'lı Mırtaza... Mırtaza'nın köydeki yavuklusu. Hani değirmenin yanındaki ulu çınarın altında. Sürmeli gözler, hilâl gibi gaşlar, bele dek dökülen saçlar. Yanaktan öpücük, boyundan öpücük, çiniden öpücük... Yaman Mırtaza yaman.»

«Geçileri gapı yanına çekdin mi, garası o yana, bozu bu yana, fışır fışır. Sap da, saman da yazdan tedarik... Öküz hakgı böyük, kimse yiyemez öküzün hakgını. Ağzı var,

dili yok hayvan, sürdü tarlayı, al sapını, al samanını. Sona, goca Allah suval eder öteki dünyada hakdan hukukdan, hele hele öküz hakgından...»

«Bedo emminin gızı, yakdı yandırdı bizi... Esgere getmezden bi hafta önceydi. Dik Yusuf'un tarlasının bitişiğindeki bahça. Bahçada fişneler, gara gırmızı, dut olmuş dalında, sarkmış ballı ballı. Altında Mihrican, uzanır kolları, eğer dalları. Bir bir toplar fişneleri, bir bir goyar sepete...

— N'apanki orda Mihrican?...

— Fişne...

Ayak altında hışırdayan kuru otlar. Sonra Mihrican'ın sesi:

— Dutma lan elimi görürler vallaha.

— Gız şurda bi hafdam galdı.

— Galsın, geden ki gelin.

— Ya sen evlenirsen?

— Heç evlenir miyim? Günleri sayarım, yazmalara boncuk ata ata, esger yolu gözlerim, yüreciğim ata ata...

Amma, neden gelmedi ki o da bu ağşam?... Acep, utandı mı ki? Cügerim benim...»

Baba oğul, tekrar gözgöze geldiler. Belki yine de hülyalarından zor ayrılır, zor kurtulur gelirlerdi ya bu tezek kokan odaya, o sıra içeriye İmamgızı girmişti:

— Yıkadım, dedi, ağşamki tasları yıkadım.

Sonra, oğluna baktı, yanına oturdu:

— İdirisim, oğulum, geçen gış pek zortlu geçdi burda... dedi.

— Orda da ana, dedi İdiris, amma bura gibi deel bil ki...

Halo dayı gözlerini baktığı noktadan ayırarak:

— Var mı esgerlik yapdığın yerde eyi öküzler? diye sordu.

İdiris:

— Bilmem ki, dedi...

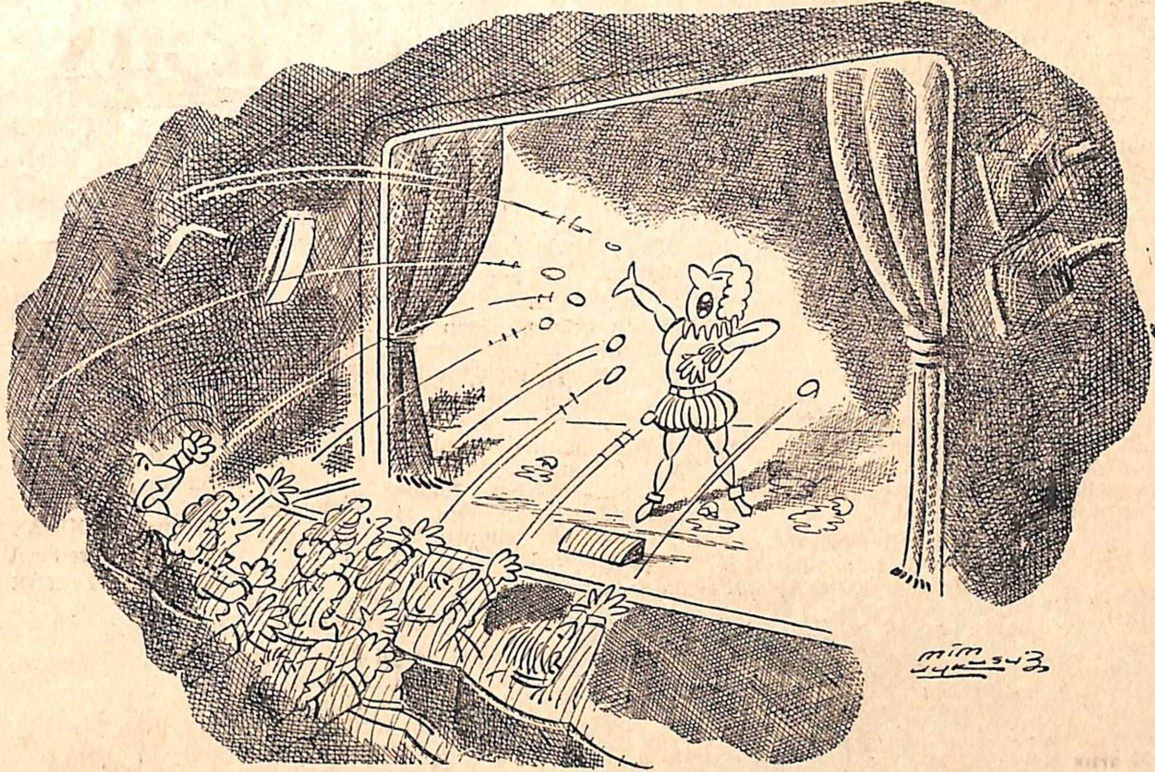
İmamgızı, kocasına yan yan baktı:

— Halo, dedi, bu öküz lâfı da böğün çıkdı ha...

Halo dayı, sesine biraz daha hız katarak konuştu:

— Helbette böğün çıkacak ya... Oğlanı bekledim, esgerden gelmesini bekledim. İki öküzümüz olacak İmamgızı, Halo'nun öküzleri diyecekler onlara. Geçerken çağalar biribirlerine gösderecekler, aha bak ula, Halo dayının öküzleri gediyo diyecekler. Köye nam salacak benim öküzlerim. Biri yeter, amma, Halo dayı ikisini birden goşuyo sabana, diyecekler. Yalakda şu içişlerini tekmil millet seyredecek, tekmil millet gulaklarını okşamak için yanına varacak. Hele bozu hele bozu, hele garası, hele garası, diyecekler...

— Yılda adam başına 59 yumurta düşüyor. —

Yazısız

Oğluna baktı tekrar Halo dayı. İstedi ki oğlunun ağzından çıkıversin:

«Olur buba, hele ben bi çalışmıya gediyim, sana iki öküz, biri gara biri boz. Heç galmasın gözün arkada, sana bi mekdup, yekin gel buba gasabaya. Yekin gel ki cumertesi bazarına yetişek, birinin ipinden sen, birinin ipinden ben, tutak, yavaş yavaş varak köve... Tekmil millet dizile yola...

«Vaaaş, bak öküze ulaa...»

— Ne diyon oğul? dedi Halo dayı. İdiris, kafasını çevirdi babasına. Uzaklaştı Mihrican'dan:

— Ne diyim ki buba? dedi.

— Bu öküze ne diyon?

— Hangi öküze?

— İki öküz diyom oğul, iki öküz alak diyom.

İmamgızı karıştı lâfa:

— Hani ki para? dedi.

Halo dayı:

— İdiris gazanır, dedi. Geder Isdanbıl'a...

— Isdanbıl'a mı? dedi İmamgızı, sarıldı oğlunun boynuna.

Öptü oğlunu ana, sanki yeni doğurmuş gibi, kokladı, kokladı:

— Yabanlık golay mı Isdanbıl dediğin yerde? diyerek kocasına baktı.

— Ne var ki, iki sene çalışsa tamam... Hı İdiris?

İdiris, şaştı, ne diyeceğini, babasına ne söyleyeceğini bilemedi. Oysa ki, o da hesabını yapmıştı gel tezkere gel derken. Mihrican'la evlenecekti. Kendi bacılarına ötekiler ne verdilerse, o da Mihrican'a onu verecekti. Biraz halva, Bedoş emmiye bir işlik, Hatça teyzeye bi fisdan, biraz takıp takışdırmalık, ondan sonra bir zilli def, çalsın delikanlılar, oynasın bağrı yanıklar...

— Hı İdiris?

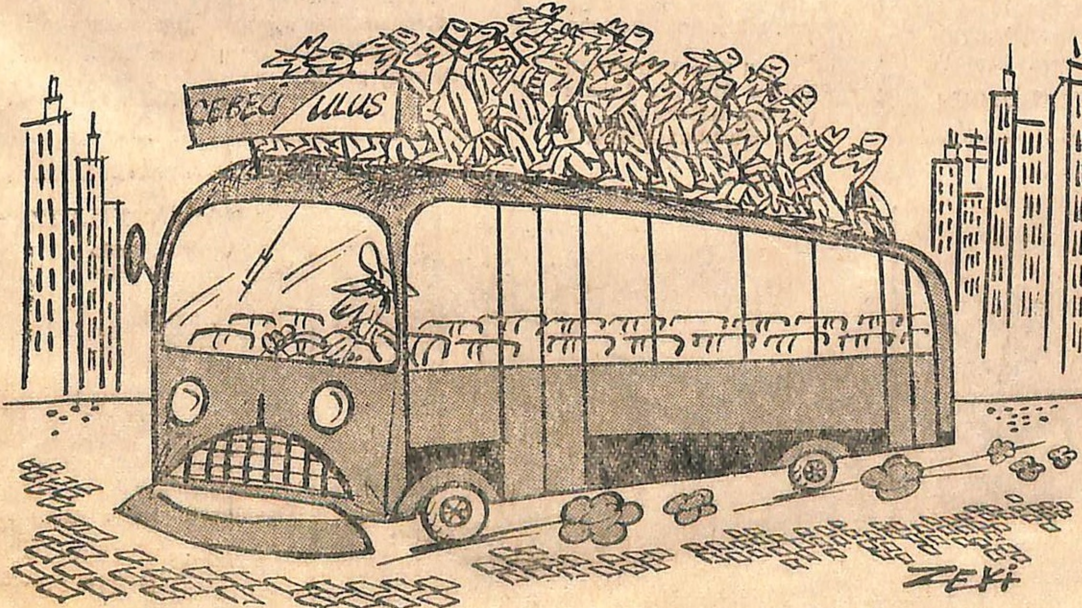
Ana, oğluna sarıldı tekrar:

— Ben oğulumu heçbir yere salmam, dedi. Evin direği o. Getdi gızlar, bi o galdı direk evde...

— İmamgızını, İmamgızını, dedi Halo dayı, yâni ben mi gidiyim kalkıp da bu yaşdan sona Isdanbıl'lara?

— Yaşın atmış, diye cevap verdi İmamgızı. Sen ne hal geden Isdanbıl'lara?... Yüklenme oğlana. N'apacakmışın bu yaşdan sona öküzleri

Ankara'da Belediye otobüslerine zam yapıldı. — Gazeteler —

Zamdan sonra!

geçinip gediyok işde. Bi öküzümüz mü eksik?

İçinde birden bir ışık çaktı Halo dayının:

«Heye, gendi gederdi. Getmezse getmesindi oğlan, gendi gederdi. Bi gışdır gurduğu hülyaları atamazdı kenara.»

— Hem oğlanın ilk geldiği gün, nerden çıkdı bu öküz meselemesi de bilmiyom ki. Dur hele accık oğlan nefesini alsın...

— Canım biz yarın zabah mı getsin dedik, otursun bi hafda, on gün, sona kaksın getsin.

— Ben oğulumu salmam yabana...

Ağlamaya başladı İmamgızı, Süğüm süğüm akıttı göz yaşlarını boyasız yazmasına:

— Benim gözümün nuru bi oğulum, yabana salmam.

Bağırdı Halo dayı:

— İmamgızı, kes artık, o getmez oturur anasının gucağında, Halo kalkar geder bu yaşında...

İçinden:

«Vallaha geder, dedi, ekmek çarpsın ki geder...»

İki taraftan da konuşan olmadı. Halo dayı, biraz daha ayaklarını soktu yorganın içine Boynuna dek çekti. Sonra, öküzler geldi yine gözünün önüne, boz öküz, kara öküz... Onların fışırdadıklarını duyar gibi oldu, burunlarından çıkan, keskin ve tiz buharları görür gibi oldu:

«Ne var ki getmeye?... İnsan kövden çıkana gadar, ondan sona yolunu da bulur, yolağını da. Yeter ki insanın içine guvvet, diline gismet.»

Oğlu, yün çorabını çıkarıyordu, askerlikte öğretmişlerdi... Gözgöze geldiler babasıyla.

— Yat oğul yat, sabah ola, hayır ola, dedi.

Mescitli'nin sonbaharı, aşkın ilkbaharına benzerdi. Bir rüzgâr eserdi Kirman Yarığından, döne döne. Sonra, karşı kayalıklara çarpar, köy içine dönerdi. Önüne kattığı, ilk kar'ı, pul pul havada savurur, sonra ağaç diplerine, yol kenarlarına yapıştırırdı. Böylece ilk kar tutmazdı Kirman yarığında.

Bu gece de öyle bir rüzgâr esiyordu. Aşağıda, kimbilir, hangi ağılın kapısı, kimbilir hangi ağacın dalları... nan dalları türkü söylüyordu karanlıklarda. Bir gıcırtı, bir inilti, sonra derinden boğuk bir ses...

(Devamı var)

EHLİYET ALMAMIŞ

Trafik Haftasını, tüm okul öğrencileri ile birlikte işliyorduk. Daha çok, yolun sağından gidilmesini ve ehliyet almamış sürücülerle, yolculuk edilmemesini telkin etmiştim.

Bir ara teneffüse çıktık. Yoldan gelen bir kağnıyı (öküz arabası) gören öğrencilerin bir kısmı, topluca yola koştu ve yolun sağ tarafından yürümeye başladılar. Öğrencileri gören öküzler şaşırmış olacaklar ki, öğrencilere doğru yürümeye başlayınca, öğrenciler de dağılıverdiler.

Bu olayı öğretmen arkadaşla izlerken, ikinci sınıftan bir öğrencimiz yanımıza geldi ve:

— Öğretmenim, öküzler ehliyet almamış, onun için üzerimize geldi. Bundan sonra kağnıya binmeyeceğim! demez mi...

İsmail BAŞOĞLU
Yeşildağ, Cemeller Mh. İlko. Md.
Beyşehir/KONYA

Sizin için

MANİLİ GERDEK

Komşu köyde bir düğün olmuştu. Duymayan kalmamıştı çevre köylerde bu düğünün özelliğini.

Gelin eve gelmiş, düğün bitmişti. Al duvakları içerisinde çeyiz sandığının üzerine oturtulmuştu.

Akşam yemeğinden sonra damat, gelinin odasına bırakılmıştı. Fakat ilgilenmemişti gelinle. Oturmuştu ocağın başına. Elindeki çöple külleri karıştırmış, sigara üstüne sigara yakmıştı. Saatler geçmişti aradan.

Gelin bir kaç kez konuşmaya niyetlenmiş ise de yutkunmuş, susmuştu.

Tan yeri ağarmaya, horozlar ötmeye başlamıştı. Gelin, son bir cesaretle üzerindeki utangaçlığı atmış, damada doğru yürüyüp:

«— Ceviz getirdim gırsaa!
Üzüm getirdim yesaa!
Şafak yeri atıyoo,
Ne yapacasan yapsaa!»

demiş.

Mehmet ÖZDOĞAN
Ortaokul Öğretmeni
Yeşildağ/BEYŞEHİR

SAPA KÖY

Bir köy yolunda «Yılmazlar» denilen gölgeli bir çeşmenin başında mola vermiştim. Bir ihtiyarla konuştuk Köyünü anlattı. Mektep yokmuş, çeşme yokmuş, kuyu yokmuş, ağaç yokmuş, yokmuş, yokmuş...

Ve sözünün sonunda pek tabii ilâve etti:

— Köyümüz çok sapa yerdedir efendi, tahsildardan başka şehirli uğramaz.

Zeki KUL
508 Sok. No: 5/A
Şirinevler/İZMİR

DİŞİ OLAN

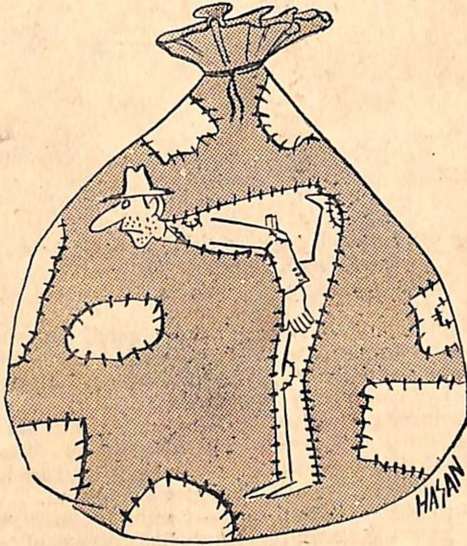
Bir gün sofrada oturmuş et yemeği yiyorduk. Babam bir ara önündeki eti göstererek:

— Dişi olan yesin, dedi.

O zaman sofradaki küçük kardeşim atılarak:

— Anlaşılan bu et sadece annemle ablama ikram ediliyor, dedi.

Firdevs AÇIK
Koçular Ortaokulu memuru
EĞRİDİR

— Yedi milyarlık, yeni Bütçe vergileri geliyor. —

BUYRUN

Beş on yıl önce, Ordu'nun Seferli köyünden, saflık numarası altında açıkgözlüğünü yürüten bir vatandaş, bir gün Erbaa ilçesi pazarında dolaşırken kapısında buyrun buyrun diye bağrılan lokantalardan birine dalıyor. Gördüğü her yemeği işaretle istiyor ve yiyor.

Sonunda lokantadan çıkarken yediği yemeklerin parası istenince:

— Ne parası? Buyrun buyrun diyen sizsiniz. Bizim köyde yemeğe buyur ettiğimiz kimseden para alınmaz. Siz de gelin bize buyrun, der.

Cem TURAL
Yalalı öğretmeni ERBAA

Yazısız

ELEKTEN DÖKÜLEN LÂFLAR

Polis bile gelse dağıtamaz. (Sis)
Sağlam göz bırakmadılar. (Turna)
İşini görünce beni sokağa atma. (İzmarit)
Çekip çekip uzatma, iğneleniyorum. (Etek)
Tepeme basarsan, bağırırım. (Korna)
Az kaldı, birazdan çıkarım. (Kanun)
Ne zaman baksam yatıyorsun. (Toto)
İmkânı yok dolmam. (Meclis salonu)
Elime alırsam benzetirim. (Ressam)
Gelmek mi zor, kalmak mı zor? (Bakanlık)
Hem çakırım, hem de çukurum var. (Emine)

VECİHİ UYGUN

İDDİA

Küçük kardeşim Ayşe ile yalan söylememek için sözleşmiştik. Kim kimin yalanını yakalarsa, sinemaya götürecekti.

Bir gün yüzümü sabunladım, traş olacağım sırada bağırmaya başladım:

— Tuh, Allah kahretsin! Daha yeni biletmiştim bu usturayı, hiç kesmiyor!...

Kardeşim Ayşe sevinçle haykırdı:

— Yakaladım yalanını ağabey! Haydi götür bakayım sinemaya!... O ustura ile az önce ben kalem açtım, mükemmel kesiyordu...

Ali Rıza BAYINDIR
Eğitim Araçları Ankara Merkezi Başkanlığı.
Kurtuluş/ANKARA

MONTAJ GÜZELİ

Saçını, perukacıdan almış...
Kirpiklerini parfümericiden.
Burnunu cerrah kaldırmış...
Dişçi yapmış, takma dişlerini.
Kırışıklıkları aldırmış, yüzünden.
Şişirtmiş, göğüslerini balon misali...
Ve sonra efendim çıkmış ortaya:
«Benden âlâsı var mı?» diye atmış gazeli.
1971 model,
Montaj güzeli.

METİN PÜTMEK

Yazısız

KADIN YILDIZ

Saç deseniz, onda...
Göz deseniz, âlâsı.
Kaş, keman.
Burun, kalkık.
Ağız, hokka.
Boy ise, boy;
Göğüs,
Bel,
Kalça,
Bacak.

Kabiliyeti mi?
Kabiliyeti olmasa da olur, canım...

Ne olacak?

METİN PÜTMEK

SERPİL'İN BACAKLARI

BUNDAN 8 - 10 yıl önceleri-nin seyyar tiyatro kumpan-yaları ile şimdilerin konser topluluklarının Anadolu gezile-rinde fazla bir fark yok. Beriki-ler, fincancı katırlarını ürküten «taşra» marka otobüs bozuntula-rı ile seyahat ederlerdi. Şimdiki-ler, motorlu araçlar çoğaldığı ve modernleştiği için, bir de pek nâzenin olduklarından yatar kol-tuklu minibüslerle dolaşıyorlar. Berikiler, hayat yükünü çeke çe-ke filozoflaşmış, kalendermeşrep udileri, kemanileri, gırnatacıları, dümbelekçileri taşırdı. Şimdiki-ler peruklu şantözleri, saçı saka-lı biribirine karışmış âdem ba-ba kılıklı gitaristleri, bateristle-ri taşıyor. Eski badem bıyıkların yerini şimdi sarkık moğol bıyık-lar aldı. Hey gidi günler, heyy...

Uzatmayalım. Eski, ya da yeni, bir kumpanyanın, bir konser top-luluğunun bir taşra kentine uğ-raması eskiden bir âlemdi, şim-di yine bir âlem.

Sizi —müsaadenizle— bir taş-ra kentinin bir çıkmaz sokağına götürüyorum. Başı örtülü iki ka-dın konuşuyorlar:

— Kardeşim, konsere üç saat önce gittik, yine de zor yer bul-duk...

— Gelenler kimlerdi?

— Bak sayayım sana, önce Kaygısızlar...

— Kaygısızlar mı? Onlar da ne? Bu zamanda kaygısız insan mı olurmuş?

— Onlar insan değil ki, folk üçlüsü...

— Fok üçlüsü mü?

— Aman kardeş, saçı sakalı bi-ribirine karışmış üç herif orta-ya çıkıp tepiniyor, bağırıyorlar...

— Aa!... Adamların zoruna bak. Niye tepinip bağırıyorlar öyle? Dertleri neymiş?

— Dertleri falan yok canım. Şarkı söylüyorlar, şarkı... Hani aranjman var ya...

— Araşman mı? Kimi araştırı-yorlarmış?

— Ayol, sen de hiç bilmiyor-sun. Gâvurca şarkıları Türkçe gibi, yahut da Türkçe şarkıları gâvurca gibi söylemeye aranjman diyorlar.

— Kusura bakma komşu, altı çocukla gidemiyorum böyle yer-lere. Ee, başka kimler vardı?

— Bunalım İki vardı...

— Bunlar da saçlı sakallı he-rifler mi?

— He ya...

— Öyleyse o saç sakalla elbet-te bunalırlar kardeş. Geçen gün caddede o dediğin heriflere ben-zer çimke bacaklı iki âdem gör-düm ki, saçları omuzlarından a-şağı... Tu, tuu... Sakal dersen bi korkunç. Gulyabani gibi... Adam-ları görür görmez korkup kaç-tım. Zaar moda şimdi...

— Onlara turist diyorlar. Kıçı yamalı şevler. Arkadan bakarsan kız mı oğlan mı, belli değil. Ney-se canikom, biz gelelim konse-re... Derkene, Serpil Örümcek diye bir delişmen kız çıktı orta-ya. Aman Allah, öyle uzun bacak görmedim. Ben diyeyim saat ku-lesi, sen de tövbe tövbe Nasrul-lah minaresi...

— Sus ayol, günaha giriyorsun. Sümme hâşâ. Mübarek üç avlar-da tâzenin bacaklarını benzetti-ğin şeye bak!

— Rabbim günah yazmasın, ağ-zımdan çıktı işte. Hem de sigor-talıymış.

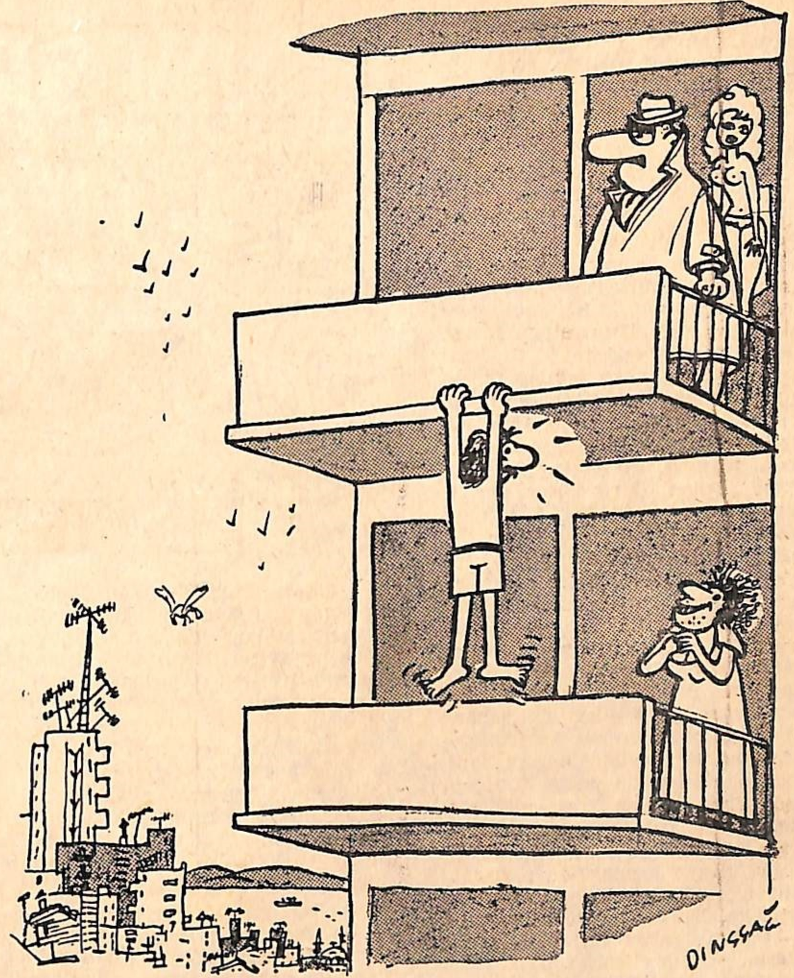
— Sigortalı olan ne?

— Serpil'in bacakları. Sanki iki sütun...

— A a... Üzerime iyilik sağlık. Erkek gibi konuşuyorsun kar-deş. O ne biçim söz öyle!...

Ve geçip gidiyoruz sokaktan.

Siyami ÖZEL

— Hep böyledir... Yukardan kaçarlar, ben yakalarım!..

— Hey, Bobi!.. Beni değil, bana sarkıntılık edeni ısıracaksın!..

KAZI KOZ ANLAYINCA

«Matrak» gazetesinin muhabiri olmuştum,
Yıllarca özlediğim kıyak işi bulmuştum.
Her yanı tanıyordum: Aydın, Manisa, Afyon,
Trenler âşinamdı, evim ise istasyon.
Evliya Çelebi'ydim, gezerken diyar diyar,
Seviyordum işimi yoktu benden bahtiyar.
Röportajlar, haberler uçtukça gazeteye,
Her ay girdi daha çok, akçe bizim keseye.
Telgrafın telleri çana tıktı bir gün ot,
Gaf üstüne gaf yaptım, pot üstüne kırdım pot.
Adana'da otelde uyuyorken bir gece,
Telefon zırıltısı çaldı inceden ince:
— Alo?
— Kim o?
— «Ben patron, dinle eyi,
Gezi yazılarınla donattın gazeteyi.
Yarın sabah erkenden hareket et Pire'ye,
Paran yeter mi? Var mı ihtiyacın bir şeye?...»
— «Peki efendim, hay hay.. mangır yetecek beyim,
Akşam güneş batmadan dediğiniz yerdeyim!»
Pire'den teli çektim: «Sağ, salim geldim; fakat:
Acele para ile bekliyorum talimat...»
Elcevap: «Bre sersem, «Pire» değil, «Tire» ydi,
«Deveyi pire yaptın, orada işin neydi?»
Tire'yi Pire duyup basıvermiştik yaşa,
Baltayı tüm hızıyla yapıştırmıştık taşa.

* * *

Telgrafta: «Acele» deniyordu «hareket!»
Germany'e varınca bura ile temas et...»
Yerleştirdim keseye gönderilen parayı,
Kaderde bu da varmış görelim Almanya'yı.
Ayağımın tozuyla telefonu çevirdim,
Meraktaydım bu sefer hangi çamı devirdim?
— «Alo... Burası Matrak... Nerdesin be zerzevat?»
— «Buradayım patronum. Almanya yâni Doyçlant...»
— «Germencik'e git dedik, sesin geldi Berlin'den,
Sarhoş musun, deli mi? Yeter çektik elinden...
İyi kulağını aç: Gideceksin Çine'ye...»
— «Alo... Alo... Nereye?»
— «Çine dedik be... Çine...
Yanlış olmasın yine...»
Kocaman dev uçağın kurulmuştum içine,
Yanlışı yunluşu yok... Yolculuk Kıt'a Çine...
Çektiğim telgrafa cevap getirdi garson:
Gazete veriyordu nihayet işime son.
Meslek haysiyetime iniyordu bir balyoz,
Gûya anlıyormuşum, ben; bendeniz kazı koz...

Burhan ESEN

— Evet bayanlar baylar, asker, başıbozuk siviller... Ben burda kimsenin aklına girip şu şöyle, bu böyle demiyorum... Fransa'nın Kembirik Üniversitesinden tasdikli diplomamı da göstermiyorum... Biriniz çıkıp da Muhammed hakkı için sorsa, dese ki: «Sen palavracının birisin» dese, ne derim?... Hindistan'ın esrarlı ormanlarından yakaladığım kobra yılanıyla burada, şimdi seyredeceğiniz numaramı yaparken, belki de bizzat ölüm tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyorum... Siz muhterem müşterilerim ve Türk milletinin huzurunda yemin ederim ki, bizimki ne şarlatanlık, ne hokkabazlık, ne de düzenbazlıktır... İnanınız ki şu kutuya herhangi bir şekilde elimizi soktuğumuz zaman, içerde bulunan yılanın ısırmasıyla, her hangi bir şekilde olursa olsun derhal onbeş saniyede ölürüz... Yılanın merhametlisi mi olurmuş... Bu yılandır... Yılan yılandır... Siz, beni dinleyen muhterem vatandaşlar, şunu bilsinler ki, onbeş senedir burda yaptığım bu harika numarayla beynelmilel madalyalarımı herkese gösterebilirim... Maksadımız millete hizmettir... Ben bunu böyle, ilim ve atom asrının menfaatleri için yaparken, ölüm pahasına siz aziz vatandaşlarıma nasıl bir büyük tehlikenin içinde olarak ve de yılanı kutunun içinden biraz sonra çıkararak, hiç korkmadan nasıl boynuma dolayacağımı gösterirken kahraman milletimizin Viyana kapılarında gösterdiği büyük kahramanlıklara...

Biri kalabalık içinden seslendi:

— Uzatma, yılanı çıkar!...

Başka biri ona iştirak etti:

— Yılanı görelim!...

Bir sandalyenin üstüne çıkmış, zayıf, kabarık kıvırcık saçlı, gözleri biribirine yakın, üstünde mavi kareli bir gömlek ve sarı bir pantalon bulunan işportacı; onlara çene yarıştırarak cevap verdi:

— Doğru, yılanı göstereceğim... Lâkin bu yılan yüz senedir uyumaktadır... Hindistan'ın en büyük sihirbazı Bantaburatakabara'nın emri daha gelmedi... Emir geldiği zaman, şah damarımdan dalağıma doğru yayılan bir ağrıyla tükürüğüm kuruduğu zaman yılan da uyanmış olacak ve siz sayın vatandaşlarımın gözü önünde, böyle büyük bir hârika müsamereyi sizlere göstermiş olacağım... Biz burada kimseye vakit geçirtmiyoruz... Yukarda Allah var... İnanmayanlar inananlara sorsunlar. Yirmi senedir bir kere bile bu yılanı çıkartmamışsam hep bugünü beklemekten dolayı ve de böyle...

Başka biri kalın bir sesle bağırdı:

— Herkese yutturursun ama bana yutturamazsın... Ne zaman gelsem yılanı çıkartmıyorsun... Uyutma milleti!...

— Doğru söylüyor!...

İşportacı, elindeki kutuyu havaya kaldırarak haykırdı:

— Cahil gibi konuşmayın... Bu yılanın kutuda olmadığını söyleyen gelsin kutuya benim gibi şöyle elini soksun... Dilinde binbir zehir bulunan ve ısırdığı an insanı kazık gibi yere yıkan bu yılana dil uzatmak hazreti Hamza'nın bâşı için günahtır... Yukarda Allah var... Dünya dua üstüne duruyor... Eveeet bayanlar baylar... Şimdi yılanı buraya, böyle bir kenara bırakıp onu uyanıncaya kadar istirahatine bırakarak şimdi burda başka bir şekilde ve fennin son icatlarından olup Almanya'dan getirdiğim ve siz sayın vatandaşlarıma emniyet ederek, yüksek tecevühlerinize...

Biri aradan bağırdı:

— Tecevüh değil, teveccüh...

İşportacı duymamış gibi devam etti:

— İçinde metan bulunan yegâne ve bilhassa itina ile diktirdiğiniz elbiselerinizi böyle binlerce lira verek diktiriyorsunuz, sonra kayıntı esnasında üstüne yağ döküyorsunuz. Eyvah deyip, saçınızı başınızı yolacağınıza, böyle...

Biri sabrı taşmış bağırdı:

— Yılanı çıkart yılanı! Uyutma!...

— Eveeet arkadaşlar... Eyvah ne yaptım?... demeye lüzum kalmadan şu hârika leke suyundan böyle bir parça alıp elbisenin kirlenen yerine sürdüğünüzde ne oluyor?...

— Elinin körü oluyor!...

— Hayır olmuyor... Derhal hârika leke suyu leke bırakmadan lekeyi bir anda piripâk ediyor ve onbin liralık gabardin elbiseniz kurtuluyor... Neden elli kuruş vermedim?... Neden almadım diye dövünme arkadaş!... Toz, toprak, bürolarda kullanılan tükenmez sitilo mürekkebi, yağ, pas, ıspanak, çay, kahve, gazoz, limonata, her türlü lekelere karşı amansız bir savaş açtık... Aklı olan, iyi giyinmesini seven burada elli kuruş verip bu leke suyundan alacağı gibi böyle yanında ilâve olarak bir adet bedava olarak verdiğimiz tarifnamesiyle birlikte...

— Yılanı çıkart... Uzatma!...

— Demeye kalmadan kullanacağımız bir miktar suyla birlikte, ıslak bir bezle iki dakikada böyle sürerek her türlü lekeyi temizleyeceğiniz gibi ayrıca bir sene kadar hiçbir şekilde...

— Yılanı çıkartsana... Adam mı uyutuyorsun ulan!...

— Beyefendi doğru söylüyor... Şimdi yılanı çıkartmadan önce ekmek paramıza bakalım... Böyle hârika leke suyundan isteyen varsa, az miktarda Avrupa'dan geldiğini hatırlatırım... İsteyen baylar... Sonra pişman olmayın... Yarın nerede olacağım belli olmaz... Sihirbaz Zeki nerde? diye aramayın... Alın, kullanın, sonra beni arayın... Ey vatandaş, üç kuruş için burda böyle yalan söylemek hakiki bir müslümana yakışmaz. Elinizi vicdanınıza koyun... Bu soğukta burada sizler için fedakârca çalışırken hiçbir menfaat gözetmeden...

— Sen Meclise gitsene... İyi nutuk çekersin!...

— Sıra oraya da gelecek... Hele sizi uyutmasını iyice öğrenelim...

Suavi SÜALP

YUSUF ZİYA ORTAÇ
1971 - 1972 Armağanı Yarışması

Yarışma dalı: Hiciv.

Ödül: Birinciye, 2000 (İkibin lira)

İkinciye, 1000 (Bin lira)

Üçüncüye, 500 (Beşyüz lira)

Yarışma süresi: 7 Aralık 1971 — 1 Şubat 1972

KONUMUZ:

«Hayat Pahalılığını Yaratanlar»

İşte size son yılların, tazeliğini hiç yitirmeden koruyan konusu.

Pahalılığı yaratan kimlerdir? Sadece partizan politikacılar mı? Şüphesiz hayır. Sorumlusundan, sorumsuzuna; yetkilisinden, yetkisizine; doymak bilmeyeninden, günde bir lokma yemeyenine; tüccarından, esnafına; işçisinden, sanatkârına kadar sanırız bu çorbada hepimizin biraz tuzu var.

Sizce «Hayat Pahalılığını Yaratanlar» kim, ya da kimlerse onu hicvedeceksiniz.

Bilindiği gibi mizahın çok yönlü bir sanat dalıdır hiciv. Kıt'a halinde yapılabilir. Taşlama tarzında olabilir. Hattâ koşma ve şarkıyla dahi istenen kişi, kuruluş, meslek grubu hicvedilebilir.

Bu nedenle sınırlamıyoruz. Nasıl dilerseniz, öyle kaleme alın konuyu.

Eşrefvâri kıt'alar mı döktüreceksiniz, Pir Sultan Abdal'ın potasında mı eriteceksiniz... Yoksa skeçler, monologlar, manzumlar, fıkra ve benzeri yazılarla mı amaca erişeceksiniz, seçimi yarışmaya katılacak olanlara bırakıyoruz.

Eserlerin altına açık isim ve adres yazılması gerektiğini, istenilen sayıda eserle katılmanın mümkün olduğunu önemle hatırlatır, bütün yarışmacılara başarılar dileriz.

Yarışmamızın kuralları:

1 — Zarfların üstüne «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» ibaresi mutlak konmalıdır.

2 — Eserler, daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış olmalıdır.

3 — Yazılar, daktilo ile kâğıdın sadece bir yüzüne yazılmalıdır.

4 — Yarışmacı, dilediği sayıda eserle katılmakta serbesttir.

5 — Yarışma, usta — amatör ayırmaksızın herkese açıktır.

6 — Eserlerin mizah niteliğinde olması, her eserin üç kopya halinde yollanması zorunludur.

7 — Yarışmacıların, eserlerini en geç 1 Şubat 1972 tarihinde elimize geçecek şekilde postalaması, ya da getirip teslim etmesi gerekmektedir.

Bu tarihten sonra toplanacak olan jüri, eserleri inceleyecek, kazanan yarışmacılar 11 Mart 1972'den sonra çıkacak ilk AKBABA'da ilân edilecektir.

ADRESİMİZ: AKBABA Dergisi, Klodfarer Cad. No: 8-10 Divanyolu — İSTANBUL

Hepinize başarılar dileriz değerli okurlar.

BÜYÜK YARIŞMAMIZ

Sevgili okurlarımız,

Bu sayımızdan itibaren hepinizin seve seve katılacağı yepyeni bir AKBABA LOTO yarışmasına başlıyoruz.

Bu yepyeni «AKBABA LOTO» yarışmasına katılmakla hem gülecek, hem eğlenecek, hem de kazanabileceksiniz.

1000'lerce lira

Bu yepyeni büyük yarışmamızın konusuna gelince: Her hafta Akbaba'nın arka kapağında beş renkli bir panorama yayınlanacak ve bu panoramadaki bazı şeyler 1'den 20'ye kadar sayılarla gösterilecektir.

1'den 20'ye kadar olan bu sayılar AKBABA LOTO kuponunda da bulunacaktır.

Renkli panoramaya bakarak hoşunuza giden istediğiniz 6 sayıyı seçeceksiniz. Seçtiğiniz bu 6 sayıyı, AKBABA LOTO kuponunda karelerin içinde bulunan sayıların üstüne bir X (çarpı) işareti koyarak göstereceksiniz.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu keserek bir zarfa koyacak,

Akbaba Dergisi LOTO Yarışması
Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

Yarışmamız onüç sayı sürecek ve her hafta değişik konuda beş renkli panorama ile bir de AKBABA LOTO kuponu yayınlanacaktır.

Okurlarımız bir AKBABA LOTO kuponunu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA LOTO kuponu oynayanlar fazla kazanma şansına sahip olacaktır.

Onüç sayı sürecek AKBABA LOTO yarışmasının her sayısında 6 sayının çekimi yapılacaktır.

Böylece yarışma sonunda onüç haftalık AKBABA LOTO çekimine göre doğru sayıları tutturanlar arasında kura çekilecek ve okurlarımız (tutturdukları doğru sayıların adedine göre) 2000 liradan 25 liraya kadar çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

Hepinize bol şanslar, başarılar dileriz.

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 liradır.

O günden sonra...

Akıl hastanesinin bir kadın hastasıyla röportaj yapan gazeteci sordu:

— Kimsiniz?

Kadın gururla cevap verdi:

— Kleopatra'yım ayol.

— Fakat geçenlerde Josephine olduğunuzu söylemiştiniz?

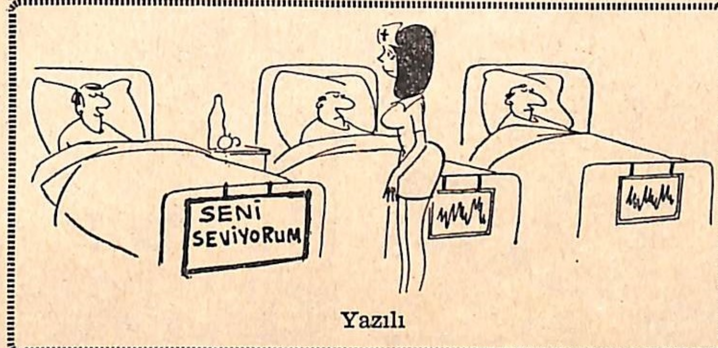
— O günden sonra ikinci evliliğimi yaptım şekerim!

Neden gelmiş?

Akıl hastanesinden kaçtığı gibi soluğu falcıda alan deliye, falcı sordu:

— Geleceğinizi öğrenmek istiyorsunuz değil mi?

— Hayır, dedi beriki. Geçmişimi hatırlatın lütfen!

Yazılı

— Karımı gördüm mü diye soruyorsun ha?... Ondan başkasını mı görecektim evinde dostum...

Çiçek sevgisi

Akşam gezmesine çıkan Dupont'lar hem yavaş yavaş yürüyor, hem de pek sevdikleri çiçek türlerinden bahsediyorlardı. Madam Dupont, sevdiklerinin başında ıtırın geldiğini söylerken sıra evlerin birinden uçan koca bir saksı, kadıncağızın başında patladı. Mösyö Dupont bir, tuş olan karısına baktı, bir yanıbaşındaki çiçek saksısına baktı:

— Şu şansa bakın yahu, diye mırıldandı. Daha aklından geçirirken, ıtırı yanında buldu!

Tehdit

İyi ve zengin bir ailenin kızı, kötü karakterli bir gençle evlenmek istiyordu. Küplere binen baba, annesine son sözü söyledi:

— Kıza söyle, bu evlenmede ısrar edecek olursa, onu mirasımdan mahrum ederim!

— Ben daha iyisini yaptım, diye cevap verdi kadın. Bu sözleri, onunla evlenmek isteyen gence söyledim!

Çocuktan al haberi

Bayan öğretmen, küçük öğrencilerine hırsızlığın ne demek olduğunu açıkladıktan sonra içlerinden birine sordu:

— Şimdi ben bir adamın cebine elimi sokup parasını alırsam bana herkes ne der?

Küçük öğrenci, hemen cevap verdi:

— Adamın karısı, derler...

Değişiklik

Evin «Koko» isimli papağanı inek gibi böğürünce, maskeli balonun şaşıran dâvetlilerinden biri:

— Bir papağanın böğürdüğünü ilk kez duyuyorum mösyö, dedi yanındakine.

— Ne yâni, diye cevap verdi papağan, sizinki can da, bizimki patlıcan mı? Herkesin kıyafet değiştirdiği baloda, ben de ses değiştirdim.

— Ne kızıyorsun karıcığım? Hizmetçinin iş yapmasına yardım ediyorum!..

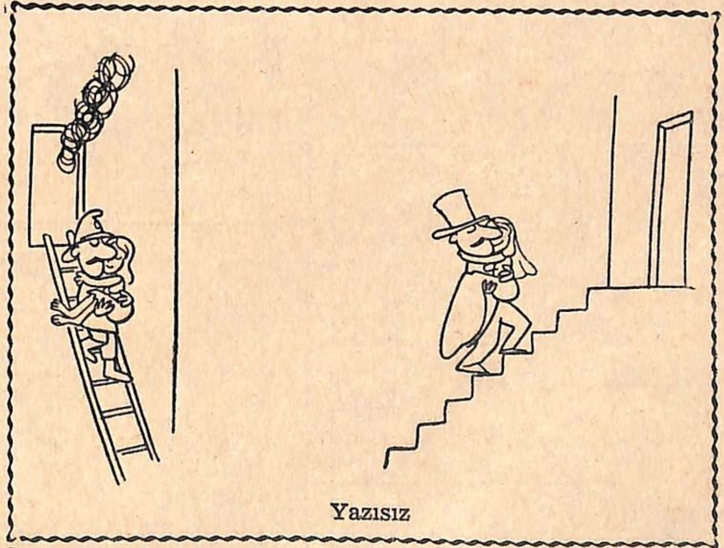
Ceza

Birkaç erkek oturmuş, kadınları çekiştiriyorlardı Biri sordu:

— Bir kadına yapılacak en büyük işkence nedir biliyor musunuz?

Kimseden ses çıkmayınca cevabını gene kendi verdi:

— Bir sürü yeni şapkayla, onu içinde ayna bulunmayan bir odaya kapatmaktır!

Yazısız

Özlenen poz

Tatilden dönmüşler, çeşitli yerlerde çektikleri fotoğrafları neşeyle seyrediyorlardı. Resimlerden birini kocasına uzatan kadın:

— Arabanın camını silerken, benden habersiz çekmişsin bunu, dedi.

— Evet, dedi adam. Ağzın kapalıyken çekebildiğim ilk resmin...

Korku

Küçük Oliver, bir sır verir gibi annesinin kulağına fısıldadı:

— Anneannem çok korkak!

— Yaa, dedi annesi. Nasıl anladın?

— Caddede karşıdan karşıya geçerken mutlaka elimi tutuyor!

Kritik durum

Bir Amerikan gazetesi, enteresan bir yarışma açmıştı. Okuyucularından karşılaştıkları en şaşırtıcı ve kritik durumu yazıp göndermeleri isteniyor ve neşredilecek her mektuba karşılık birer dolar vereceğini vaadediyordu.

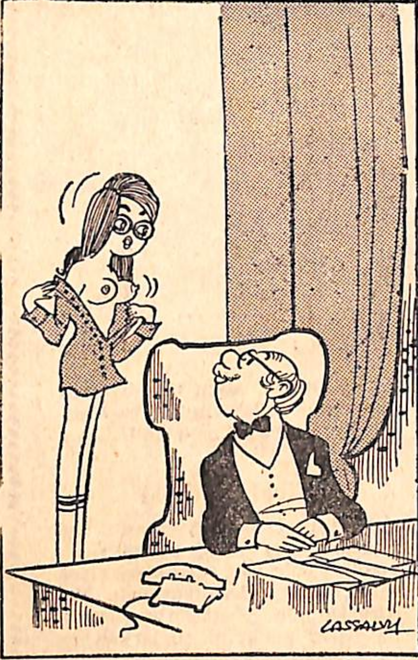
Okuyuculardan birisi şöyle bir mektup gönderdi:

«Bir gece eve vaktinden önce gelmiştim. Karımı en samimi bir arkadaşımın kolları arasında görünce şaşkına döndüm.

NOT: Bize iki dolar gönderin, çünkü karım da bu kritik durumda ne yapacağını şaşırmıştı.»

Gazete bu okuyucuya iki yerine üç dolarla bir kart göndermiş. Karttaki yazıda şöyle deniyordu: «Kanaatimizce, samimî arkadaşınız da o anda şaşkına dönmüş-tür.»

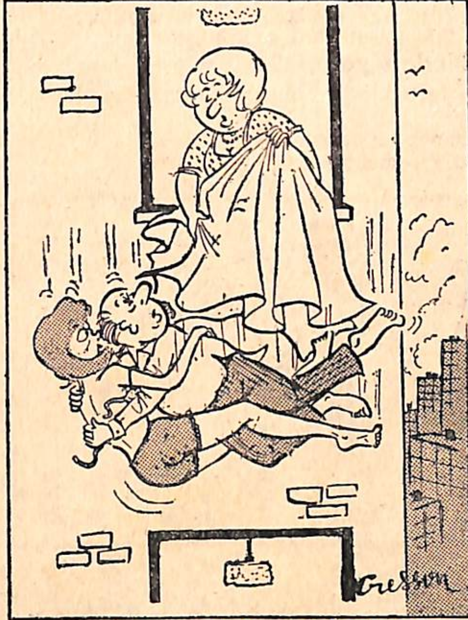
Dünya Karikatürleri

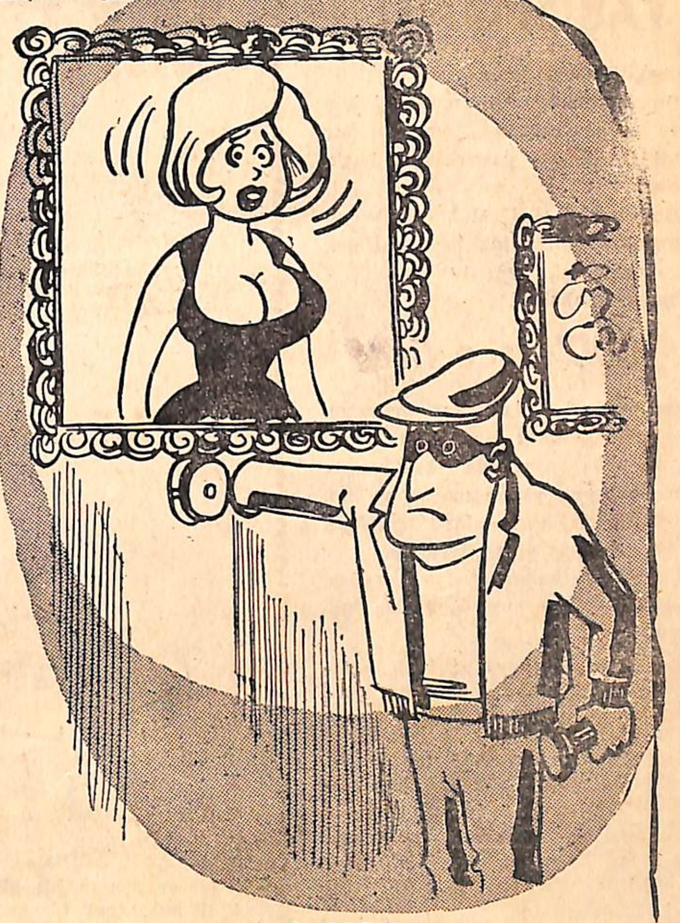
–SİZİN ELEKTRONİK BEYNİNİZ-DE BUNLAR VAR MI?

–YAHU, BABA... SEN SEKRETE-RİNLE YALNIZKEN BEN SENİ RAHATSIZ EDİYOR MUYUM?

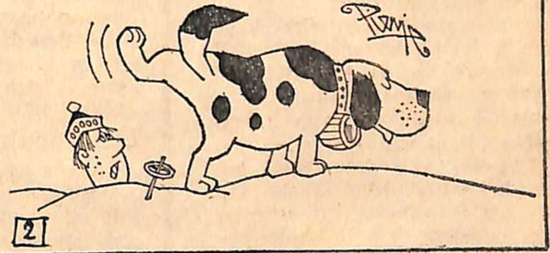

–OH, AFEDERSİNİZ... SİZİ GİTMİŞ SANIYORDUM!..

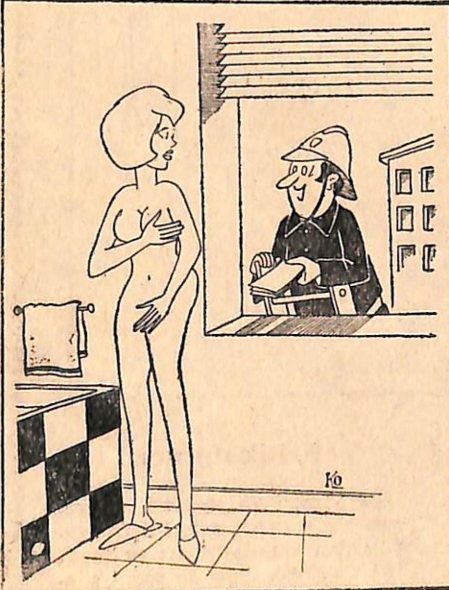

YAZISIZ

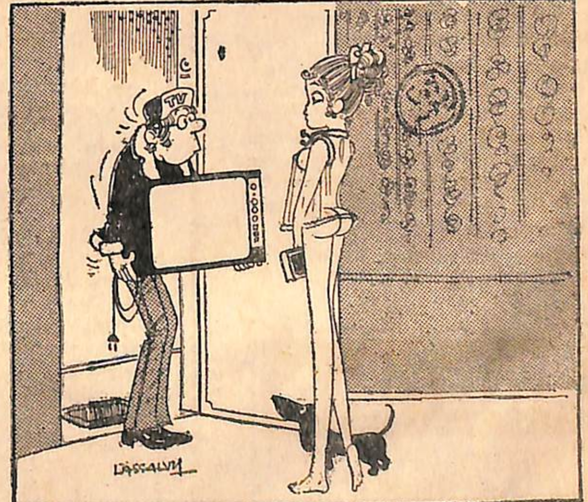
YAZISIZ

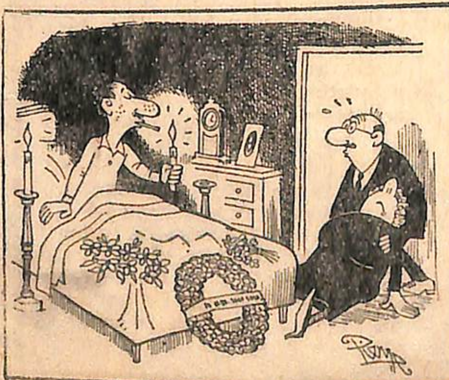
–İTFAİYECİLER SENDİKASI İÇİN YARDIM İSTEMEYE GELDİM!..

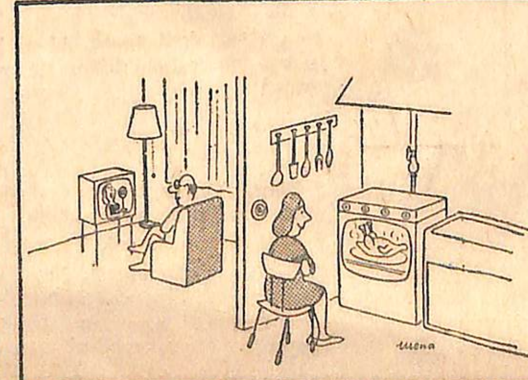
–MERAK ETMEYİN, SİZİN TANSİYONUNUZA BÖYLE BAKACAK DEĞİLİM!..

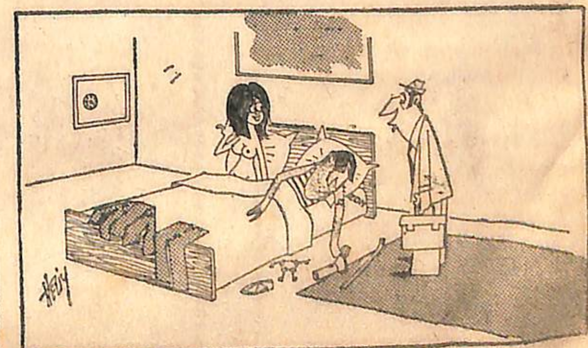
–GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ, TELEVİZYONUMUZ BO-ZULDUĞUNDAN BERİ ERKEN YATIYORUZ!..

YAZISIZ

YAZISIZ

GÖRÜYORSUN YA, KASAMIZI SOYMADI!..

Hayatınızın her devresinde huzur ve güven

içinde

olabilmeniz için...

tasarruflarınızı

AKBANK ta

toplayınız.

(Ak. — 2)

Akbaba-Loto 1

1	2	3	4	5
6	7	8	9	10
11	12	13	14	15
16	17	18	19	20

İSİM ....

ADRES ....

Yepyeni Loto oynayın 1000'lerce lira kazanın

Sevgili okurlarımız,

Derginiz AKBABA bu sayıdan itibaren YEPYENİ bir AKBABA LOTO yarışmasına başlıyor. YEPYENİ AKBABA LOTO yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 1000'lerce lira kazanabileceksiniz.

Aşağıda 1'den 20'ye kadar numaralanmış karikatürler görüyorsunuz. (1'den 20'ye kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de bulunmaktadır.)

Karikatürlere bakarak hoşunuza giden istediğiniz 6 sayıyı seçiniz. Seçtiğiniz bu 6 sayıyı, AKBABA LOTO kuponunda karelerin içinde bulunan sayıların üstüne bir X (çarpı) işareti koyarak gösteriniz.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz, bir zarfa koyarak Akbaba adresine yollayınız.

Hepinize bol şanslar, başarılar dileriz.

